

Kodukoha kvaliteetne kool!

Saverna Põhikool 60

Saverna 2016

Koostajad: Ruth Elias, Ivi Luht, Merike Tamm, Ulja Uibo,
Krista Varul

Kaanekujundus: Krista Varul

Suur tänu meenutused saatnud õpetajatele ja vilistlastele!

Sulev Unt, Jüri Hark, Aivar Jahu, Regina Roos (Riiner),
Kaire Siimus, Alar Tamm, Merike Tamm, Ulja Uibo jt

Suur tänu õpilastele, kes on teinud kunsti ja olnud tublid
käsitöös ning kirjutanud huvitavaid jutukesi ja luuletusi,
mille oleme saanud kogumikku kokku kõita!

Kogumiku autoriõigused kuuluvad Saverna Põhikoolile

Sissejuhatuseks

Kool on maja ja inimesed selle sees ja ümber – õpilased, õpetajad, koolitöötajad, lapsevanemad ja kohalik kogukond, aga ka vilistlased.

Igal koolil on oma lugu. Lugu, mis täieneb pidevalt. Soovime selle kogumikuga avaldada osa Saverna kooli loost ja järgnevate kogumikega seda lugu täiendada.

Kogumikku oleme kogunud vilistlaste ja õpetajate meenutused ning valiku õpilaste viimaste aastate omaloomingust, joonistustest ja õpilastöödest.

Meie õpilaste omalooming on pälvinud konkurssidel auhinnatud kohti, oleme uhked õpilaste vaba mõtteleenu üle.

Saverna koolis on alati olnud väga heal tasemel kunstiõpetus, meie õpilaste töid on saadetud erinevatele konkurssidele, kus need on ka tunnustust pälvinud.

Meie õpilased on käsitöö ja tööõpetuse tundides teinud palju huvitavaid töid. Õppeaasta jooksul tehtud õmblustööd, heegeldused ja kudumid ei jää meil kapipõhja seisma, vaid neid näidatakse kevadkontserdi ajal toimuval moedemonstratsioonil ja kantakse uhkusega.

Loodan, et see kogumik ei jää viimaseks ning tulevaste õppeaastate parimad õpilaste tööd leiavad järgnevates kogumikes kajastamist.

Suur tänu kõigile, kelle tööd leiavad avaldamist ja nende juhendajatele-õpetajatele!

Ruth Elias direktor aastast 2014

Head vilistlased, õpetajad, koolitöötajad, külalised!

Saverna kool 60 ja hariduselu siinmail 230 - täiesti austusväärsed numbrid. Vana-Piigaste kooli direktor Arnold Mõrd sõitis siinmail ringi ja otsis kohta, kuhu ehitada uus koolimaja. Vana maja oli vana ja mahutas vähe õpilasi. Siinse Vasara talu omanikud olid Siberisse küüditatud metsavendluses osalemise pärast. Haridusminister Voldemar Telling saadi nõusse ja siia tühjale põllule hakati ehitama praegust koolimaja. Kooli valmimisel 1956. aastal oli siin koolimaja, pumbamaja, kuur ja endises taluelamus internaat. Koolimaja oli ümbritsetud aiaga, kuni maanteeni oli lage maa, ei olnud puid ega maju. Koolimaja valgustamiseks saadi voolu traktorimootori jõul töötavast generaatorist, mis andis voolu hommikul ja õhtul kuni kella 23.00ni. Alalise voolu sai kool 1962. aastal direktor Leida Lina eestvõtmisel.

Kool avati 11. jaanuaril 1956. aastal 7-klassilisena. 1. septembril 1956. a algas Saverna Keskkooli aeg, avati 8. klass. Tookordses Otepää rajoonis oli kaks keskkooli- Otepää ja Saverna Keskkool. Kanepi oli 7-klassiline kool.

1959. aastal kaotati Otepää rajoon ja Kanepis avati keskkool. 1962. a enam uusi õpilasi keskkooli ei võetud, samal aastal lõpetas Saverna Keskkooli viimane, kolmas lend. Keskkooli vilistlased on kohtunud igal aastal oma õpingute ja elu kujunemise kohas. Kuuskümmend aastat tagasi istutatud kasealleed mööda tulevad praegused õpilased kooli.

Kõik õpilased on valmistanud rõõmu, ka väiksed arusaamatused on ununenud. Mõnikord on eksinud nii õpilased kui õpetajad, aga antud hetkel on käitunud oma parima arusaamise järgi. Keskkoolilõpetajatest on Evi Keerd töötanud Põlva Perbüroo juhatajana, Aima Täpsi Põlva Arhiivi juhatajana, Paulik Jäärats Tartu Linnavalitsuse osakonnajuhatajana, Malle Jäärats Tartus

kaupluse Mäng ja Kool juhatajana, Tõnu Unt Tallinna Telefonivõrkude peainsenerina, põllumajanduses on silma paistnud Uuno Luht ja Roomet Zirkel. On rõõm teada, et Vabariigi Presidendi poolt 2016. a autasustatute seas oli ka keskkooli esimese lennu klassijuhataja, keemia- ja bioloogiaõpetaja Tiina Ilda, hiljem Suure-Jaani Gümnaasiumi keemiaõpetaja.

9- klassilise kooli lõpetajatest on meeldejäädavad Rootsis filosoofiadoktori kraadi taotlenud Veljo Sild, suundsuusatamise maailmameistrivõistlustel pronksmedali võitnud Maret Vaher, lisaks on ta kahekordne vabariiklike koolinoorte suusatamisvõistluste võitja ja mitmekümnekordne Eesti meister suundsuusatamises ja orienteerumises (treener Saima Värton). Vabariigi koolinoorte meistriteks laskesuusatamises on tulnud Viljo Randoja ja Valmar Puistaja, vabariigi koondisse suusatamises on kuulunud Lea Gross, noorte laskesuusatamise treenerina Otepääl töötab Ants Orasson.

Õpetajate ja õpilaste meeldejäävaid saavutusi ja üritusi – töömalevate maakondlikud ja vabariiklikud kokkutulekud, isetegevuse maakondlikud ülevaatused, koolidevahelised õpetajate ja õpilaste viktoriinid, osavõtud laulupidudest Tallinnas. Pikaajaline ilus traditsioon on omavalmistatud riiete demonstratsioon, töid on esitatud vabariiklikule näitusele. Esikohti ja auhinnalisi kohti on saadud aineolümpiaadidel matemaatikas, bioloogias, ajaloos, keemias, eesti keeles. Vabariiklikel võistlustel on osaletud suusatamises, võrkpallis, korvpallis, väravpallis. Võrkpallis said poisid ükskord esikoha, kaks korda kolmanda koha. Väravpallis said tüdrukud esikoha. Tulised on olnud heitlused maakonnas. Koos keskkoolidega võisteldes said poisid rahvastepallis ja jalgpallis Põlva Keskkooli ees esikoha. Suusatamises võitis Saverna Keskkool alati Põlva Keskkooli, hiljem suuremate 9-klassiliste koolide

arvestuses. Ükskord võideti esikoht ka kergejõustikus. Aastate jooksul on uuenenud koolimaja ja koolimaja ümbrus. Õpilased, õpetajad ja kooli abipersonal vabanes küttepuude varumisest, puude lõikamisest, lõhkumisest ja riita panemisest 1960ndate aastate lõpus. Ka keskküttega oli palju probleeme, tuli palju ümbertegemisi. 1974. ja 1975. aastal lammutati direktor Kallami eestvõttel lagunenud aiad, istutati puid ja põõsaid, tasandati murusid. 1975. aastal avati kõrvalmajas internaat, 1984. a avati võimlahoone koos töökoja ja käsitööklassiga. Ehitustegevuse küsimused lahendas Saverna kolhoos (esimees Peeter Basistjuk). Eesti Vabariigi ajal langes kooli remont Valgjärve Vallavalitsuse õlule. Noorel vabariigil oli võimalusi vähe. Siiski uuendati 1995 WC-d ja pesuruumid. 1997. aastal vahetati välja kõik koolimaja aknad, mis oli väga mahukas ja tolmune töö. 1998. a uuendati katus, remonditi saal, alumise korruse klassid ja fuajee. 1999. aastal sai võimla uued aknad, remonditi WC-d ja pesuruumid. 2002. a uuendati soojustrass ja soojussõlm. 2005 remonditi II korruse klasse. Uuel kümnendil uuendati koos kogu asulaga veetrass ja kanalisatsioon. On meeldiv näha, et viimasel aastal on kool saanud rõõmsama ilme, remonditud on klassiruumid ja teisele korrusele ehitati tualett.

Koolielu ei ole ainult pidev õpetajate sund ja õpilaste koolitükkide tuupimine, meenutatakse ka lõbusaid ja veidraid juhtumusi.

Mõned neist.

Kui koolimajas oli esimestel aastatel internaat ja elekter 23.00ni, uitasid poisid pimedas koridoris. Õpilane Endel kohtas vastutulijat, kes valgustas taskulambiga. Endel haaras taskulambiomanikul käest kinni ja käratas: "Mis te, pätid, siin kolate!"

Ehmatus oli suur, kui arvatavaks õpilaseks osutus direktor

Arnold Mõrd.

Aastaid tagasi, kui pastapliiats oli tundmata, kasutati värvilisi ja harilikke pliiatseid. Neid oli vaja tihti teritada. Õpetaja küsib õpetaja toas, kas kellelgi on nuga. Ei olnud. Nädala pärast ulatab sõjalise õpetuse õpetaja Talvet suure pussnoa ja ütleb, et ta tõin nüüd noa.

50 aastat tagasi oli ajakirjanduses alaline teema- võitlus rahu eest. Õpilased kirjutasid kirjandit samal teemal. Üks õpilane kirjutas lause: "Sõja ärajäämise ohtu ei ole."

Keskkooliõpilane Rein näeb koridoris, et tema ees läheb kooliõde ja annab talle laksu tagumiku pihta. Ehmatuse on mõlemapoolne, kui kooliõdeks osutub hoopis kooli noor pioneerijuht.

Olime suusamatkal, vaatlesime loomade jälgi, uurisime puid ja põõsaid. "Vaata, siin on põder haaba näksinud." "Jälle mina, mina küll ei ole seda teinud," ütleb õpilane, kelle perenimi oli Põder.

Õpetajad ja vanemate klasside õpilased olid Meerapalus kooli sööklale jõhvikaid korjamas. Direktor Allas oli leidnud hea korjekoha, 8. klassi poisid läksid ka sinnapoole. "Minge siit, ära, siin tuul tõmbab, jääte haigeks."

Mängisime rahvastepalliturniiri, tulemas mäng kõige tugevama võistkonnaga - Põlva Keskkooliga, kelle mängijad olid spordikooli õpilased. Arvasin endamisi, et kaotame ja ütlesin poistele, et tuleb kerge mäng. Poisid võitsid, pärast ütlesid, et ei olnudki nii kerge mäng. Suur kool ei talu kaotusi väikeselt koolilt.

Õpetaja tuli protestima, et teil on üks suur poiss vanem. "On küll, aga mul on tema sünnitunnistus kaasas. Palun esitage teie ka oma õpilaste sünnitunnistused." Jutuajamine lõppes kiiresti.

Eesti keele õpetaja siseneb klassi. Õpilased on veel vahetunni meeolus ja omavahelise jutu jätkuks kõlab ebatsensuurne sõna. Õpetaja ütleb: "Väga hea, see on liitsõna, hakka käänama." Ega see õpilasele meeldiv ei olnud.

Nii ajaratas ringi käinud... Tänapäev on homme juba minevik, ajalugu. Me toetume oma arengus eelnevatele põlvkondadele, tänapäev loob väärtusi järgnevatele põlvkondadele. Ühiskonna areng on olnud ülikiire, viimased aastad on meie ellu toonud arvutid, nutitelefonid, kaugsuhtluse. Kuuskümmend aastat tagasi oli pastapliiats tundmatu, sõiduauto haruldane, aga õpilased õppisid ja õpetajad õpetasid nagu tänapäeval, kuigi teistsuguste vahenditega.

Koolirõõmu õpilastele, töölusti õpetajatele, tänu lastevanematele, vilistlastele, endistele õpetajatele. Jätkugu kooli areng, et ikka oleks hea oma kooli vaatama tulla.

Ka Savernast saab Saksamaale!

Sulev Unt direktor 1979 - 2001

Mälestused koolipõlvest Savernas

Alustasin oma kooliteed I klassis 1. septembril 1952. aastal Vana-Piigaste 7- klassilises koolis, nn "Miku majas". Nii kutsuti kooli väikest maja. Suur maja asus üle mäe Palutaja külas. Kooliteed alustas sel aastal 18 last: 11 poissi ja 7 tüdrukut. Meiega ühes ruumis asus veel 3. klass, seega oli meil liitklass – I+III. Klassijuhatajaks ja õpetajaks sai noor õpetaja Luule Suur. Kooli direktoriks oli Arnold Mõrd, kes kurjaks saades kärkis kõvasti ja mõnikord ka näpistas. Igatahes oli koolis kõva kord! Õpilasi oli koolis kokku üle 90ne.

Minu maja II korrusel asus ka kooli internaat, kus minagi olin I klassi talvel. II klassis olime „suures majas“ – II + IV klass. III ja IV klassis jälle Mikul. IV klassis sai meie uueks õpetajaks Luule Laine – pärast abiellumist Luule Liiv. Meie endine õpetaja oli juba suvel abiellunud ja asunud elama Otepääle.

Kuna kooliruumid jäid kitsaks, siis kerkis üles küsimus uue koolimaja ehitamiseks. Muide – esimene katse uut koolimaja ehitada leidis aset juba enne sõda. Uus maja pidi tulema Saverna mõisa nurmele. Sõja tõttu jäi plaan ellu viimata. 1953. a sügisel mõõdeti lõpuks krunt välja endise Vasara talu maale. Ehitus algas 1954. a kevadel. Koolimaja pidi valmima 1955. a esimeseks septembriks. Käisime poistega sageli uue maja ehitust vaatamas. Kahjuks venisid ehitustööd pikemaks.

Uue koolimaja avaaktus toimus 11. jaanuaril 1956. aastal, olin siis juba IV klassis. Uus maja oli igati moodne, ehitatud tüüpprojekti järgi. Minu teada on seda tüüpi koolimaju Eestis 4 tükki. Kooli uueks nimeks sai Saverna 7- klassiline Kool. Majas oli tõesti avarust küllaga: I korrusel asusid avar riideruum, 2 internaadi magamistuba, söögiruum, köök, direktori kabinet ja õpetajate tuba. Parempoolses otsas asus I+III klass. II korrusel paiknes avar saal, millest läksid ukсед klassiruumidesse ja laboratooriumi. Meie II+IV klass asus alumise I+III klassi kohal.

Kahjuks puudusid majas elekter ja veevärk. Sooja andsid ahjud. Kummalgi korrusel oli 13 ahju! Väljas asusid puukuur, suur veepump ja väljakäigud. Kuidagi saime hakkama, keegi ei nurisenud. Nii möödus 1955/56. õppeaasta.

1. septembril 1956. a muudeti kool keskkooliks. Juurde tuli

VIII klass. Suvel oli valminud abihoone, milles asusid veepump ja diiselmootor generaatoriga. Elektrifitseerimine arenes sügisel kiiresti. Novembri keskel lõi koolimaja elektrituledes särama, hakkas tööle veevärk ja WC-d. Elekter ei olnud kahjuks püsiv – kui elektrit vaja oli, siis pandi diiselmootor käima. Püsiv elekter seati sisse alles 1960ndatel aastatel.

Koolielus toimusid aga suured muutused. Keskkool oli hoopis midagi muud kui 7-klassiline. Mina tulin just V klassi ja vaatasin keskkooliõpilastele suu ammuli otsa: nad olid minu arust nii imelikud. Poistel olid lipsud ees ja tüdrukutel kleidid valgete kraede ja kätistega. Õpetajad ütlesid neile viisakalt: "Tere!"

Meie V klassi tuli juurde palju uusi õpilasi: 5 õpilast Vastse-Otepää algkoolist ja 1 tüdruk Veski algkoolist. Meid endisi oli 10 – seega oli klassis 16 õpilast. Klassijuhatajaks sai eesti keele õpetaja Leida Lina. Mindi üle ainesüsteemile – igat ainet hakkas õpetama kindel õpetaja.

Uute õpetajatena tulid juurde Ants Ildla – ajalugu, Tiina Ildla – bioloogia ja keemia, Lembit Haljaste – vene keel. Direktoriks jäi endiselt Arnold Mõrd.

Tunde andsid meile:

eesti keel – L. Lina

vene keel – Veera Kurelauk

aritmeetika – Ülo Kaarna

ajalugu, geograafia ja poiste tööõpetus – Ants Ildla

botaanika – Tiina Ildla

laulmine ja joonistamine – Luule Liiv

kehaline kasvatus – Leili Nool

Õppeaasta möödus üldiselt rahulikult. Hea uudis oli see, et kevadel polnud enam eksameid – IV klassis olid eksamid. Halb uudis oli see, et õppeplaanist kadus ära võõrkeel – meil oli selleks inglise keel. Seda õpetati ainult VIII klassis

– õpetas direktor Mõrd isiklikult. Tagantjärele vaadates oli võõrkeele kaotamine rumal tegu. Hiljem võõrkeeleõpetus taastati alates V klassist. 1957. a. sügisel tuli uueks direktoriks Anna Kullman. Arnold Mõrd jätkas oma pedagoogitööd Karste 7-kl koolis. Koolis tuli juurde õppealajuhataja ametikoht. Sellesse ametisse asus õpetaja Ants Idla.

Meie VI klassi tuli juurde 3 eelmise aasta õpilast ja 2 õpilast mujalt: Albert Keedus Järve koolist ja Ago Rätt Valgjärve koolist. Klassis oli 17 õpilast: 11 tüdrukut ja 6 poissi. Klassijuhatajana jätkas Leida Lina. Õppeainetest lisandusid algebra, geomeetria ja füüsika.

Ka aineõpetajad muutusid:

õp Endla Laanemaa hakkas õpetama kogu matemaatikat (aritmeetika, algebra, geomeetria)

õp Ülo Kaarna füüsikat

õp Lembit Haljaste geograafiat

õp Eda Saltzberg laulmist

õp Helve Karolin joonistamist

Teised ained jäid endistele õpetajatele. Koolielus toimus midagi imelikku- „vana Mõrra vaim“ hakkas kaduma. Uus direktor meile ühtegi ainet ei õpetanud ja me nägime teda harva. Kõiki asju ajas õppealajuhataja Ants Idla. Minu koolielus algas suur tagasimineku: halvenes õppeedukus ja ilmnusid käitumisraskused – seega täielik puberteet. Tulemuseks oli suvetöö algebras ja geomeetrias. Matemaatika vastu puudus täielik huvi. Samas lugesin palju juturaamatuid – ajaloolisi- ja seiklusjutte. Lemmikaineteks saidki ajalugu ja geograafia, mis olid minu ainukesed viied: ülejäänud ainetega ei sujunud kuidagi. Õnneks sain suve jooksul kõigi võlgadega hakkama ja augustis viidi mind üle VII klassi.

VII klassi alustasin 1. septembril 1958.a. Klassis oli 16 õpilast. Uueks klassijuhataks sai Endla Laanemaa. Õppealajuhatajaks sai Leida Lina. Uueks eesti keele ja geograafia õpetajaks tuli noor õpetaja Silvia Voovere. Ääretult tore inimene! Minu huvi geograafia vastu tõusis veelgi. Õppeained jäid põhiliselt endiseks – ära kadusid vaid aritmeetika ja joonistamine. Uuteks õppeaineteks tulid juurde keemia ja joonestamine. Õpetaja Tiina Idla õpetas meile keemiat ja zooloogiat; joonestamist ja füüsikat andis Ülo Kaarna. Minu koolielus midagi erilist ei juhtunud. Võtsin ennast kokku ja pühendusin tõsisemalt õppetööle. Ka elukombed paranesid. Õppeaasta jooksul tuli meile klassi juurde kaks uut õpilast – seega oli õppeaasta lõpuks meid 18. Kevadel toimusid lõpueksamid. Kõik õpilased said eksamil kenasti hakkama. Kogu klass tervikuna lõpetas. Tulemus 100%! 3. juunil toimus lõpuõhtu. Kõik õpetajad surusid õnnitluseks kätt. Ants Idla jäi minu juurde seisma ja ütles: „ Jüri, sa oled tubli poiss, õpi ajalooõpetajaks!“ Jah – hiljem elus tegingi nii. Lõpetasin Tartu Ülikooli 1976.a ajaloolasena kaugõppes. Olen olnud koolitööl 23 aastat oma elust! Aitäh Sulle – Ants Idla!!!
Aitäh kõigile!

Jüri Hark – 1959. aastal 7. klassi lõpetanu

Esimene ehmatus õpetajana

Tulin Saverna kooli tööle kohe peale ülikooli lõpetamist 1984. aastal. Kool ja inimesed olid mulle juba tuttavad, sest mu abikaasa tuli siia kaks aastat varem. Minust sai esimesel aastal 2. klassi juhataja. Suur tänu minu esimestele õpilastele: Raini, Raigo, Jane, Dagmar, Leiki, Heiti, Marnet, Liilia, Üllar, Janek, Ever, te tegite minu töö siin

väga huvitavaks ja toredaks. Mul on siin olnud seitse väga head klassi, esimene ehmatas pole seotud nendega.

Oli ilmselt oktoobri lõpp või novembri algus, mul olid tunnid juba läbi ja ma töötasin õpetajate toas. Auväärne kolleeg, esimese klassi õpetaja, pidi minema Tartusse. See oli aeg, kui esimese klassi õpilased magasid peale lõunat. Kolleeg oli lapsed magama pannud ja palus mul nad õigel ajal äratada, et nad saaksid oote ära süüa ja siis pidid osa õpilasi bussi peale minema. Õpetaja kiitis mulle veel, kui hästi lapsed magavad, nendega ei pidanud ühtegi probleemi olema.

Kolleeg sõitis ära, mina jäin õpetajate tuppa ajalehte lugema. Istusin akna all, küljega akna poole. Järsku nägin silmanurgast mingit heledat vilksatust. Oh õudust, need väikesed toredad poisid, kes muidu väga hästi magasid, olid pesuväel õues ja jooksid võidu, paljajalu poris, ümber muruplatsi. Tormasin õue, muidugi jooksid poisid kiiremini kui mina. Kui jõudsin esimese klassi magamistuppa, siis olid kõik õpilased voodites, kostis koguni vaikset norskamist. Käskisin neil voodist välja ronida, silmi hõõrudes nad seda tegidki. Jooksjaid oli lihtne tabada – nende valge pesu oli selja pealt porine. Tegelikult oli see olnud julguse proov, kõik kes väljas jooksid, pidid saama klassivenna roolikelguga sõita, kui lumi maha tuleb.

Need õpilased, kes koos minuga Savernas alustasid, olid väga toredad. Koos veetsime hulga lõbusaid aegu, aga tänu nendele sain varakult selgeks – lastest on ainult rõõmu.

Merike Tamm õpetaja aastast 1984

Eksamid

Kooliajast on meelde jäänud eksamid. Esimene eksam tuli sooritada juba 6. klassis ja meil oli selleks vene keel.

Õnneks olid eksamist vabastatud need lapsed, kes õppisid neljadele-viitele. Meie pidime sel ajal, kui teised eksamiks kordasid, kooliaias peenraid rohima ja kõplama.

Seitsmendas klassis oli ette nähtud juba kaks eksamit. Jälle soosisid seadused häid õppureid. Kaevasime ja kõplasime ning jälgisime silmanurgast, kuidas teised kehalise kasvatuseseksamit tegid.

Lõpuklassis ootas ees neli eksamit, neist kolm suulist ja üks kirjalik (kirjand). Kuna ma ei olnud varem eksameid sooritanud, oli närvipinget suur. Ma ei osanud oma aega õigesti planeerida ja nii juhtuski, et anatoomiaeksamiks olin suutnud selgeks õppida esimesed kaheksa piletit. Kokku oli neid aga 24. Higinätsin ukse taga ja läksin ühena viimastest sisse. Juba kujutasin ette, kuidas ma läbi kukun. Ja siis-oh õnne!- sain pileti number 5! Marssisin vitamiinipuuduses vaevleva kana plakati ette ja leidsin, et mul pole vaja märkmeidki teha, võisin kohe vastama hakata.

Küttepuidu varumine

Olime 1968/69. õppeaastal kooli kõige vanem klass. Tollase direktori ettekirjutusel pidime koolile metsast küttepuidu varuma. Kool oli ahiküttega ja puid kulus palju. Sellel päeval, kui metsas olime, pidid tunnid ära jääma. Ajalootund siiski toimus...

Riideruumi ees laual oli vihik, kuhu võis igaüks kirjutada, kui midagi oli õppimata jäänud. Meie klassist kirjutasiid tollel puuvarumise-päeval kõik õpilased mingi põhjuse, miks neil õppimata on. Mõni vabandas peavaluga, mõni pani kirja, et kõht valutab...

Direktor nägi seda pikka vabandajate nimekirja ja tuli meile ise ajalootundi andma, ise ütles:“ Lapsekesed, te olete ju

kõik puhta haiged.“ Rohkem tunde sel päeval õnneks ei toimunud, läksime metsa ja puudki said varutud.
Neid puukoormaid kogunes päeva jooksul ikka päris mitu.

Aivar Jahu 1969. aasta lõpetaja

Elu internaadis

Me elasime koolist sedavõrd kaugel, et pidime elama kooli internaadis. Lapsi oli internaadis päris palju. Kasvatajatena meenuvad Leida Lina, Mari Unt, Reet Lepiksoo (Ernits) ja hiljem Alar Tamm; öökasvatajatena töötasid Leili Jahu ja Valve Luksepp.

Söömas käisime kolhoosi sööklas. Süüa anti kolm korda päevas. Internaadis oli kindel päevakava: kui õpitud sai, võis televiisorit vaadata või lauatennist mängida. Talvel käisime suusatamas, aga kooli territooriumilt loata lahkuda ei tohtinud.

Öökasvatajatega andis läbi rääkida- kui hästi käitusime, saime õhtul pikemalt televiisorit vaadata. Samas oli ka õpilaste hulgas naljamehi- tihti oli WC ukse kohale seatud kauss veega ja kui öösel sinna ruumi asja oli, said kogu kausitäie endale selga. Selle eest ei olnud kaitstud isegi öökasvatajad.

Mõnikord pandi kellelegi voodi alla taburet. Kuna tegemist oli reformvooditega, siis olid paljud harjunud sinna peale suure hooga hüppama. Urmas Murumetsa vägeva hüppe järel jäid taburetist alles ainult jupid.

Ere mälestus on kooli puhkpilliorkestrist, kuhu kuulusidki enamasti internaadis elavad lapsed. Kuna keegi meist nooti ei tundnud ega muusikalist kuulmist omanud, kaasas orkestrijuhth Kalle Kelder ka oma lapsed ning mõne koolilapse veel, kes nooti tundsid - näiteks Mairo Puusepp ja Margus Kalinin.

Kuigi internaadis oli väga erinevaid lapsi, ei mäleta suuri konflikte ega pahandusi. Oma osa oli selles kindlasti ka kooli direktoril Sulev Undil, kes käis teinekord lausa mitu korda õhtu jooksul internaadist läbi.

Toomas

Sport oli au sees

Tahan kirjutada vaid mõnest eredast mälestusest minu kooliaja algusperioodist.

1. septembril 1955. aastal läksin Vana-Piigaste 7-klassilise Kooli 1. klassi, klassijuhatajaks oli meil H. Ilves, direktoriks Arnold Mõrd. Kooliõues olid kiiged, kus kord kiikumisel kukkudes murdsin rangлуу. Mäletan siiani direktori hoolitsust ja tervise pärast muretsemist veel pikki aastaid hiljemgi.

Kui 1956. aasta alguses sai Savernas uus koolimaja valmis, tuli hakata koolis käima 3 km kaugemal. Et aga laste teed veidigi lühendada, siis minu isa eestvõttel ehitasid ettevõtlikud lapsevanemad koolimaja taga olevale jõekesele silla ja nii lühenes meie koolitee märgatavalt.

Uude kooli tuli kehalise õpetajaks Leili Nool, kes pani suurt rõhku võimlemisele. Nii valis ta mind 2. klassis välja ning hakkas mulle ja 7. klassi noormehele Ants Varulile akrobaatilist etüüdi õpetama. Märtsis 1957. aastal võistlesime juba edukalt Otepää rajooni noorsoofestivalil ja meid suunati edasi Tallinnasse vabariiklikule võistlusele. Kui Ants lõpetas kooli, määrati minu partneriks Endel Aasmäe, kellega me samuti käisime palju esinemas.

Kui õp Leili Nool lahkus meie koolist, tuli kehalise õpetajaks Sulev Unt, kes pani rõhku juba kergejõustikule ja suusatamisele. Minu võimlemine jäi tagaplaanile, aga

mälestus sellest ajast on kustumatu.

Regina Roos /kooliaegse nimega Riiner/ 1963.aasta lõpetaja

Kui koolis oli 0. klass

Meie klass oli arvatavasti õpilaste arvult üks suurematest. Minu kooliaeg sattus suurte muutuste aega. Meie alustasime oma kooliteed 0 klassis ja 4. klass jäi meil numbriliselt vahele, sest kaheksaklassilisest koolist sai üheksaklassiline. 0 klassist jääb alatiseks meelde lõunane magamine, mis mulle üldse ei meeldinud. Algklassidest on mäletan klassiõhtuid, kui pingid klassis lükati kokku ja õpetaja pani muusika mängima ning kõik tantsisid.

Samuti on eredalt meeles üks matkapäev, kui läksime vist kogu kooliga metsa, kus igasuguseid mängu ja põnevaid tegevusi korraldati. Mäletan, et rahvast oli palju, ilm oli suviselt soe ja metsa all olid enneolematult suured sipelgapesad.

Samuti olid meid unustamatud suusamatkad, millest kogu kool osa võttis. 5. klassist alates oli meie klassijuhatajaks Mia Jäärats ning meeles on tema väga põhjalikud ja sisukad tunnid. Järgmises koolis oli keemiatunnis seetõttu üsna igav, sest meile oli kõik vajalik juba selgeks õpetatud. Põnev aeg oli.

Kaire Siimus 1994. aasta lõpetaja

Kuidas Saverna kool kord laulupeol käis

Nii kaua kui mina mäletan, on meie kooli õpilased ikka ja alati laulupeole pääsenud. Kas on sõitnud siis lastekoor või poistekoor, aga laulupeo traditsioon ei kustu Savernas. Olen

mitu korda ka ise saatjaõpetajana kaasas käinud, aga üks sõit, mis jääb 20. sajandisse ei unune ilmselt iialgi.

Sõitsime tookord kollase bussiga, rohkem selle kohta lisada ei tahaks. Juba teel Tallinna panin tähele imelikke asju, näiteks ei pannud meie bussijuht millekski märki sissesõit keelatud. Kui Tilsa kooli buss keeras ära, siis meie sõitsime otse edasi, kahjuks mööda ülesfreesitud maanteed. Ega see sõitu mugavamaks ei teinud. Kohe Tallinna jõudes tegi meie buss avarii, bussijuht ei pannud tähele sinist Moskvitsi. Õnneks jäid terveks ka need õpilased, kes pinkidelt maha kukkusid. Lauljatele olid ette nähtud sel päeval tantsupeo peaproovi piletid, aga meie ootasime keset Järvevana teed politseid. Tantsupidu vaatama me politsei juhtimisel siiski jõudsim, aga rohkem viga saanud buss Tallinnas ei sõitnud. Peame "täname" naaberkooli bussijuhti, kes keeldus meie lauljaid oma bussi võtmast, eks liikusime siis ühistranspordiga.

See kõik ei seganud lauljaid laulupidu nautimast, rongkäik oli vahva nagu alati, laulud kõlasid väga hästi, paistis, et ka sellest peost jäävad meile väga head mälestused, aga võta näpust, olime ju veel pealinnas, kodutee oli 220 km pikk.

Olime oma asjad juba hommikul ära pakkinud, need ootasid meid bussis, viimased laulud lauldud, istusime bussi ja bussinina keeras lõunasse. Saverna kooli lauljad istusid kollases PAZ bussis, Valgjärve kool meie kooli valges Ford Transitis, mida juhtis Aivar Jahu. Meie bussi oli veel rahvast lisandunud, mõned vilistlased, kes keskkooli koorides laulsid, tulid meie bussi peale, et rutem koju saada.

Esimese märgi meid ootavast saime Kose lähedal bensiniijaamas. Kui bussijuht sõitis bensiniijaama, ütles tal kaasas olevad abikaasa, sa ei saa siin tankida, sinu bussi kütusepaagi kork on teisel pool. See oli väike viperus, kui hakkasime ära sõitma, tegi bussi sidur sellist häält nagu

elaks viimaseid tunde. Õnneks ootas Aivar meid Kose-Ristis, sest talle tundus meie liikumiskiirus kummaline. Tänu temale ei jäänud me terveks ööks tee äärde, pidevalt tuli ju bussile mingeid vedelikke juurde valada. Liikusime mööda Tallinn - Tartu maanteed teosammul. Aivar valvas ja turvas meid kuni Pusuni.

Aga öeldakse, lõpp hea - kõik hea. Keskööks olime kodus, õnneks

järgmisel laulupeol, kus buss kümme tundi Tallinnast Savernasse sõitis, polnud enam mina saatja õpetaja.

Merike Tamm õpetaja aastast 1984

Koer internaadis

Mulle meenub enda kooliajast üks vahva lugu. Olin siis vist kolmandas klassis. Talvel, kui bussiliiklus väga hea polnud, olime õega kooli juures internaadis. Ühel õhtul tuli internaadi juurde meie koer Pöiakas. Ta oli kodust minema jooksnud ja lõhna järgi meid üles otsinud. Olime õega väga mures, et mis küll saab, sest kartsime, et kui koeral lihtsalt minna laseme, võib ta auto alla jääda. Õnneks oli meil internaadis tore öö-kasvataja Leili, kes oli nõus koera terve öö internaadi esikus hoidma. Leppisime kasvataja Leiliga õhtul kokku, et ta äratab meid hästi vara, et jõuaksime koera koju viia. Hommikul, kui õues oli veel täitsa pime, asusimegi koeraga teele. Koju oli meil kolm kilomeetrit. Kodus pani ema, kes oli loomulikult väga ehmunud, koera kinni ja meie kiirustasime kooli tagasi. Kerge südamega läks tagasitee kiiremini ning jõudsime esimesse tundi täpselt õigeaks ajaks.

Ulja Uiho (1993. aasta lõpetaja ja praegune õpetaja)

Ekskursioonil Ida–Virumaal

Üks esimesi ekskursioone, mis ma siin koolis korraldasin, oli ekskursioon Ida- Virumaale, mida tol korral nimetati veel Kohtla-Järve rajooniks. Kuna klassid olid väikesed ka tol ajal, läksime reisile kahe klassiga. Sel ajal oli levinud komme, otsida endale öömaja mingist kohalikust koolist. Minu abikaasa oli lõpetanud mõni aasta enne seda Püssi Keskkooli, praeguse nimega Lüganuse Keskkool, nii oligi olemas tuttav kool, kust abi küsida.

Põhjarannik on alati olnud Lõuna-Eesti inimestele uus ja huvitav, nii nägi ka meie reisiseltskond tuhamägesid, ronisime Kukruse tuhamäe tippu, uurisime Toilat ja muid huvitavaid kohti. Esimene reispäev oli pikk aga huvitav, tuligi aeg seada end öömajale.

Püssi kool pakkus meile magamiseks kooli sööklad, mis oli ümber ehitatud kunagisest mõisa moonakamajast. Olin ekskursioonil koos kolleegi Miaga, kes lastega hästi hakkama sai, siis tahtsin kasutada juhust ja käia ära äia pool, kes sealt kilomeetri kaugusel elas. Lapsed sättisid ennast juba magama ja sain kolleegilt loa ära käia.

Majutusk kohta tagasi jõudes see päev enam nii tore ei paistnud, sest õpilased olid enne uinumist korraldanud padjasõja ja just klassi kõige korralikum õpilane oli suutnud laearmatuuri katki visata. Palun tagantjärele Püssi koolilt vabandust.

Alar Tamm õpetaja aastast 1982

Naljaked juhtumised Savernas

V klassis küsib õp Lina, kes mida suvel tegi. Üks tüdruk tõuseb püsti ja ütleb: " Mina käisin Pärnus. Seal on teater ja Lydia Koidula „hammas“." (tegemist on mälestussambaga).

Õpetaja Ants Idla küsib VI klassi ajalootunnis ühe tüdruku

käest Rooma keisreid. Tüdruk vastab:" Mis ma neist ikka teada tahan, kosja nad mulle ju ei tule."

1959. aasta aprillis ilmus teadetetahvlile kiri: „Kooli kiitmisvõistlused toimuvad 31. aprillil. Juhendab õpetaja Ülo Kaarna!“

Olime juba Savernas. Mina ütlesin õpetaja Luule Liivale midagi vastu. Olin siis VI klassis. Õpetaja Liiv viis mind direktor Mõrra juurde. Direktor Mõrd küsib:" Mitu sõna sa vastu ütlesid?" Mina vastu:" 5 sõna." Direktor:" Seisad 5 tundi all koridoris suure kella all!" Ja ma seisingi! Kella kolmest päeval kuni kella kaheksani õhtul. Vot oli kord! Direktor oli autoriteet – Jumalast järgmine mees.

Õpilane: “Mind sa kogu aeg sunnid kirjutama!” Õpetaja ütleb, et ta annab kogu klassile ühesugused korraldused. “Ei, teistel sa soovivad kirjutada, minul aga käsid!” ütleb õpilane vastu.

Üks noormees ütleb inetuid sõnu. Pärast vabandab ja ütleb:” Ma ei olnud päris mina, kui nii rumalasti ütlesin.”

Üks õpilane kirjutab tunnikontrollis, et Wolfgang Amadeus Mozart sündis Austraalias (tegelikult sündis 27. jaanuaril 1756 Salzburgis Austrias).

Matemaatikaülesandes on antud isa kaal ja lapse kaal, vaja on leida ema kaal (60 kilogrammi). Üks noormees saab ema kaaluks 30 kilogrammi, saades aru, et nii vähe ema ikka kaaluda ei saa, lisab, et ema on buliimik.

Ajalootunnis oli temaks Prantsuse revolutsioon ja Louis XVI, kes oli viimane Prantsusmaa ja Navarra kuningas.

Üks neiu pidi andma õpitust ülevaate ja ta alustas nii: “Lojus kuueteistkümnnes oli ...”.

Käsitöötunniks oli vaja kodus kudumistööd edasi teha. Üks neiu õigustas tegemata kodutööd nii:” Ma tegelikult kudusin kodus, aga koer näris koti sisse augu ja töö kadus ära. Töö kukkus arvatavasti kraavi ja sellepärast mul ei olegi tööd enam.”

Ühiskonnaõpetuse tunnis annab õpetaja 9. klassi õpilastele ülesandeks vastata küsimusele, missuguse seaduse alusel magab karu talveund.

Teada on, et homses inimeseõpetuse tunnis tuleb tunnikontroll ja õpetajal on tööd alati varem valmis ja ootavad lauanurgal. Paaril poisil tuleb mõte pisut piiluda, mis küsimused töösse tulevad. Nad leiavad põhjuse, miks vaja klassi pääseda ja õpetaja annabki võtme. Tööd on lauanurgal, kergitades esimest lehte, on selle all hunnik valget paberit ja pealmise lehe teisel küljel on vaid üks sõna “Aprill!”

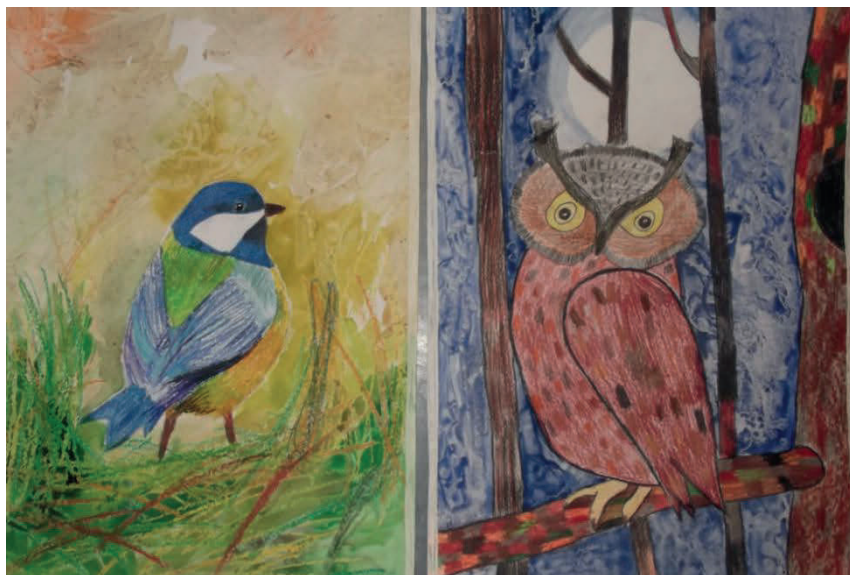
Õpetaja astub 9. klassi ajalootundi. Ette hoiatamata teeb ta kontrolltöö Napoleoni ja tema sõjakäikude kohta. Õpetaja istub laua taga ja loeb ajalehte, millele on klassi jälgimiseks augud sisselõigatud. Kahel piigal õnnestub kogukate klassivendade selja taga istudes ikkagi õpikust abi saada. Tunni lõpul korjab õpetaja tööd kokku ja lahkudes ütleb ükselt: “Kahe parima töö autorid lähevad ülehomme Põlvasse ajaloolümpiaadile.” Nii juhtuski, et õpiku abi kasutanud neiu leidsid end sinise Moskvitši tagaistmel Põlva poole kihutamas. Õnneks olid nad eelnevat päeva õppimiseks kasutanud ja nii toodi maakonnast ära kolmas ja viies koht.

Õpilaste tööd:

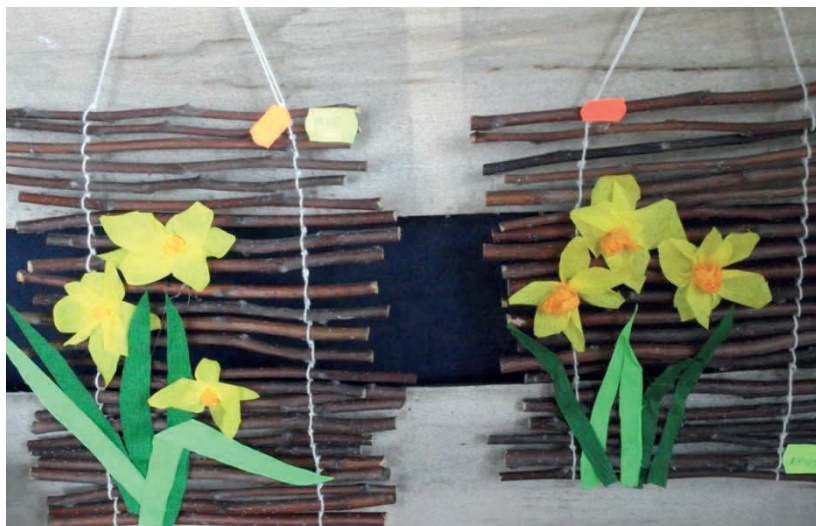
2012

Kevadnäitus

2013

Tallinna Loomaaiale saadetud konkursitööd

2013

Nartsissid

1. Klass

2011

Päevalilled

1.klass

2012

Kass

1. klass

2012

Ussid

1. klass

2013

Linnud

Kunstiring

2014 Ring 9.klass

2013 Abstraktne maal 9.kl

2013 Libahunt 9. klass

2009 Putukad ja lilled 1.kl

2008

Õise linna peegeldus

3.klass

2013 Natüürmort 7. klass

2012 Leevikesed 3.klass

2012

Talvised puud

1.klass

2012

Värvilised kassid

1. klass

2013

Kuused

5. klass

2012

Urvad vaasis

1. klass

2007

Linnupesa

7. klass

2008

Aknavitraaž

2. klass

2007

Punutud kala

2. klass

2009 Tükinägu 2.klass

2012 Keraamika 3. klass

2009

Nahast pilt

4.klass

2009

Linnupesa

4. klass

2016

Puuviljad

1. klass

2016

Mina ise

1.klass

2016

Kassid

1. klass

2016

Loomad

2. klass

2016

Sümmeetriline putukas

2. klass

2016

Kassa

2. klass

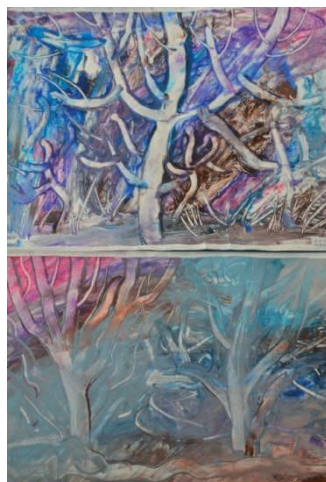
2016

Järgehoidja

3. klass

2016 Vahakriibe 3. klass

2016 Talv 3. klass

2016

Savist alused

4. klass

2016 Nahatöö 4. klass

2016 Kollaaž

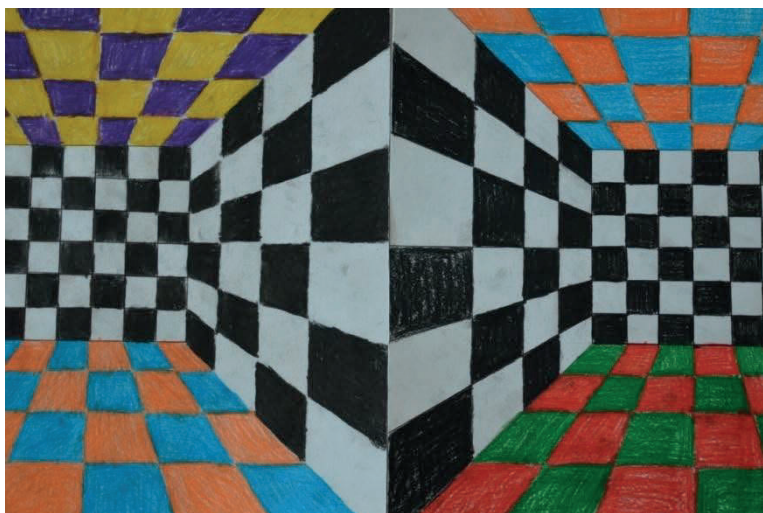
4. klass

2016

Fantaasiatöö Maja puu otsas

5. Klass

2016

Vastandvärvid ruumis

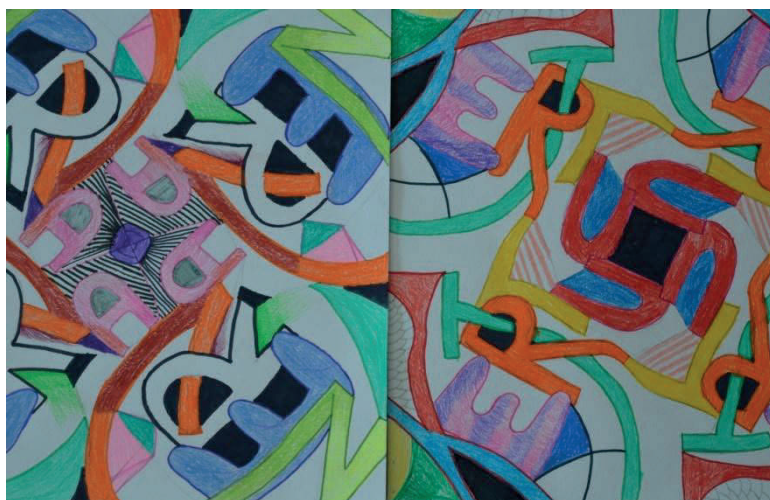
5 .klass

2016

Hõberaha

6.klass

2016

Sümmeetriline kirjakompositsioon

6. klass

2016 Punutis (harilik pliiats) 7. kl. Kompositsioon 7. kl

2016

Vitraaž (akvarell)

7. klass

2016

Pöördmuster

8.klass

2016

Sügislehed

8.klass

2016

Trepp

9. klass

2016

Ruum ja tool

9. klass

Käsitööd:

Kersti Kittus 1997

Annika Kalinina 1997

Bret Pellenen 1997

Eveli Eit 1996

2006

2007

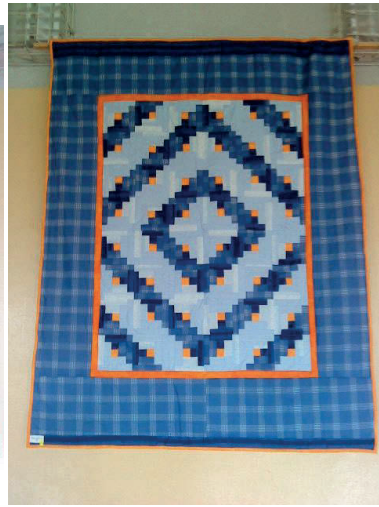
2006

2005

Egert Säärirts 2012

Karl -Johannes Lehtmäe 2012

2006

Lapitöö hulluses

1995

2011

2007

2006

2011

Masintikandiga tööd

2006

2006

2006

2009

2012

2012

Mänguasju läbi aastate

MÜSTERIOOSNE

Läksin koolist koju. Päev oli möödunud rahulikult ja kõndides toksisin jalaga kivikesi, mis saadud löökidest kraavi vupsasid. Suurele maanteele jõudnud, ohkasin kergendatult, sest pool koduteed oli läbitud ning lisasin sammu, et kiiremini kohale jõuda. Mul oli arvutis üks lahe tuleviku-teemaline uus mäng käsil ja ma polnud kolmandast tasemest kaugemale veel saanud.

Diiselmootori mürin sundis mind pead tõstma: mingi suur rekka sõitis minu poole. Alguses polnud selles midagi veidrat, sest Eesti ühel peamisel magistraalil sõidab neid alailma. Imelik oli see, kui märkasin, et rekkat ei juhi mitte keegi... Veok oleks mulle otsa sõitnud, kuid ma jõudsin kraavi hüpata...

Tegin silmad lahti. Olin oma voodis, süda meeletult pekslemas. Küll oli hea, et see kõik unes oli toimunud! Rahuneda ma millegipärast ei suutnud. Läksin alla kööki vett jooma. Kobasin ukse kõrvalt lülitit, sest pime oli, kuid lülitit POLNUD!!!

Seisatasin ja mõtisklesin natukene, kuid ühtegi selget mõtet ei olnud ega tulnud ka. Otsustasin, et vaevan oma pead hommikul. Selle kinnituseks tegin ühe sõrmenipsu-majas läksid kõik tuled särama. Mis toimub? Vaatasin ringi: oli nagu oma maja ja nagu polnud ka. Mul hakkas hirm. Jooksin ema ja isa toa poole, võttes kolm trepiastet korraga. Need, kes mind ehmatavate nägudega seal vastu võtsid, polnud küll minu vanemad, vaid kaks võhivõõrast inimest. Mina karjatasin, nemad küsisid, kas ma olen varas.

" Kes te olete ning kus mu ema ja isa on?" kogelesin ma vaevaliselt.

Mees ja naine selgitasid, et nad elavad siin ja said selle maja päranduseks mehe vanaisa käest. Minu uskumatust väljendavat nägu nähes hakkas naine mingist karbist

majapabereid otsima. Paberitel oli mehe vanaisaks- MINU ISA?

Nojah, aga kes siis mina olen? Ma küsisin neilt, kas nimi Andrus tuleb tuttav ette. Nad vastasid, et jah. Suguvõsas räägitavat juba aastakümneid, kuidas sellenimeline poiss kadus 21. jaanuaril 2009. aastal, kui ta pidi koolist koju tulema.

Sattusin paanikasse, jooksin trepist alla, komistasin...

Tõusin porisedes püsti. Ei ole meil ikka liikluskultuuri, ei ole. Rekka tuhises edasi. Ronisin kraavist välja. Hea, et lumi maas oli, jäid riidedki puhtaks. Kohendasin koolikotti ja astusin edasi. Arvutamäng ootas.

Andrus Asadov 8. klass

AHVID JÄÄVAD AHVIDEKS

Elasid kord kolm ahvi ja hunt. Ahvid elasid puu otsas oma onnides. Seal nad elasid ja turnisid.

Hunt oli puu all ja tal oli nälg. Ahvid narrisid teda: viskasid banaanikoori alla ja mõnikord kukkus banaan hundile pähegi.

Õnnetus ei hüüa tulles! Üks ahv kukkus hoogu sattudes puu otsast alla. Hunt nägi oma võimalust ja hüppas ahvi poole. Too põgenes tulistjalu, aga hunt sai ta peaaegu kätte. Õnneks aitasid teised ahvid ta puuksale tagasi. Sellel päeval ei julgenud ükski pärdik enam hunti narrida.

Järgmisel hommikul oli kõik juhtunu neil juba meelest läinud ja kui hunt metsarajale astus, lendas esimene banaanikoor.

Ahv on ikka ahv!

Ats Varul 7. klass

RAAMATUTEGELASED TÄNAPÄEVAL

Kõik, kes on kunagi muinasjutu- ja lasteraamatuid armastanud, järgnev lugu on teile. Kindlasti olete aeg-ajalt huvi tundnud, kuidas võiks lapsepõlve lemmikkangelastel tänapäeval elu veereda. Heidame pilgu kaante vahele ja vaatame järele...

Praegusel ajahetkel on kõik teistmoodi. Raamatutegelased on laisaks muutunud. Kadunud on kohusetundlikkus, sõnakuulelikkus ja paljud teised positiivsed jooned, mis meid raamatute lugemisel kasvatasid. Teaduse ja tehnika areng on tunginud ka raamatukaante vahele.

Pipi Pikksukk ei püsi enam üldse raamatus, vaid istub tundide kaupa arvutis. Tommy ja Annikaga pole ta juba pikka aega kokku saanud ja ega need vist talle enam meelde tulegi.

Kuri Hunt mängib päevade viisi iPadis Poud, selle asemel, et vanaema ära süüa ja Punamütsike takkajärgi, nagu raamat ette näeb.

Tahate Lumivalgekest? Teda on raske mitte märgata, sest ta on paksuks läinud. Lumivalgeke soetas internetipoest robottolmuimeja ja murutraktori ning ei pea enam põialpoiste majas rahmeldama. Vedeleb võrkkiiges ja limpsib kokakoolat.

Kolm Põrsakest pole siiani suutnud korralikku maja valmis ehitada. Elavad kuuse all ja tiksuvad vaikselt päevi õhtusse. Karlsson on end lihapallidest õige ümaraks söönud. Kuna püksinööbid kinni ei püsi ja traksidki enam ümber ei ulatu, siis pole teda näha nii-öelda sobiliku riietuse puudumisel.

Kuri Nõid on kõik viimaste aastate puhkused välja võtnud: istub teleka ees ja vahib õudukaid. Vähemalt on korralikel kodanikel mõnda aega ohutu ringi liikuda, ilma et mürgitatud õuna pakutaks või konna musitada tuleks.

Lotte sai uue telefoni ja nüüd muud ei teegi, kui saadavad

Brunoga vastastikku SMS-e. Koeravanemad on päris hädas, sest alati, kui Lottet vaja on, ei saa teda telefonitsi kättekõneaeg on pidevalt ära kulutatud.

Naksitrallid käivad pidevalt kinos 3D filme vaatamas. Ostavad seal jäätist ja kisivad Sammalhabeme habeme seest jõhvikaid lisandiks. Habe näebki juba välja nagu tuust.

Seitse Kitsetalle tšillivad igapäevaselt kaubanduskeskustes. Kitsevanaema pension lüüakse paari päevaga läbi, aga ega too kallitele lapselastele ometi midagi keela.

Lumekuningannal sai külmast villand ja ostis mitu soojapuhurit. Nüüdseks on tema loss poole väiksemaks sulanud ja proua liigub ringi kummikutega.

Tuhkatriinu polegi printsist huvitatud, tema kirk on hetkel keskööni klubides tantsimine ja kuna ta käib seal stiilsete saabastega, siis pole ohtugi, et ta ühe neist trepile kaotaks.

Punamütsike istub enamjaolt kodus, kõrvaklapid peas, ja kuulab Justin Bieberit. Vanaemast pole ta ammu midagi kuulnud, sest nood koos Muumimammaga õppisid ära Setu murdes leelotamise ja tuuritavad mitmendat nädalat mööda Saja Aakri Metsa. Puhh on juba tüdinenud ning plaanib kolimist...

Jah, isegi raamatutegelased ei taha enam oma raamides püsida ja kipuvad tavaellu. Lapsed peaksid sagedamini raamatuid lugema ja niimoodi tegelastel silma peal hoidma. Muidu võibki juhtuda, et kui ühel heal päeval raamatu avad, on seal ainult tühjad lehed.

Edith Varb 8. klass

AJARATAS EHK MIKS HELISTADA NUMBRILE 112?

Väike poiss Karlutt sai ema vana telefoni endale. Küll ta oli

rõõmus! Telefon töötas korralikult. Karlutt proovis kõike, mida telefoniga teha sai. Kui kõik nupud olid järele katsetatud, vajus poiss mõttesse. Kellele helistada? Tal oli lasteaias sõpru küll, kellel olid telefonid, aga ta ei teadnud numbreid.

Järsku tuli talle päästev mõte: 112. Lasteaias olid hiljaaegu käinud päästeameti mehed ja koer Nublu. See oli küll naljakas koer, sest ta oli meestest pikem. Tähtis oli see, et tookord kästi meelde jätta üks telefoninumber- 112. See olevat tasuta ja sinna võivad helistada ka lapsed, kui vaja on. Karlutt võttiski telefoni ja valis numbri.

Üks tädi võttis vastu, aga Karlutt ei julgenud talle midagi rääkida, itsitas ainult. Tädi ütles, et see number ei ole mängimiseks, vaid ootab nende kõnesid, kellel on abi vaja. Karlutt katkestas kõne ja seisis tükk aega punastades ühe koha peal.

- - -

Karla oli juba mitu aastat juhilubade omanik. Tihti tuli tal maalt linna sõita. Sinna oli mitukümmend kilomeetrit, kuid Karlal oli iga käänak ja auk asfaldis pähe kulunud. Eriti hoolas oli ta alati ühes järsus kurvis- libedaga tuli see väga ettevaatlikult läbida.

Ühel lõrtsisel hommikul jõudis Karla tuttavasse kurvi, kui nägi eespool kraavis üle katuse rullunud autot. Ta peatas auto, haaras telefoni ja avariikohale joostes valis numbri 112.

Telefonist öeldi, mida tuleks niikaua teha, kui abivägi kohale jõuab. Karla püüdis kõik korraldused täpselt täita. Politsei, kiirabi ja päästeamet saabusid väga kiiresti ning päästeameti-mees patsutas talle hiljem õlalegi.

- - -

Kaarel oli olnud eluaeg krapsakas ja tegus, kuid nüüd, seitsmekümneselt, oli gripp ta nii maha võtnud, et sundis

vana mehe voodisse lamama. Seal ta siis lesis, kummeliteed juues ja aeg-ajalt pliidi all tuld kohendades.

Uued halud tulle visanud, heitis Kaarel jällegi pikali ja suikus rahutusse unne.

Kõrvulukustav lärm viskas taadi voodist lausa välja. Unesegasena ei saanud ta aru, mis? kus? kes? Pea kohal undas suitsuandur. Kaarel ruttas kööki. Pliidiuks oli ennist poikvele ununenud ja söetükk välja kukkunud, just pliidiesisesse prahihunnikusse. Taat kustutas leegid küll ära, kuid võttis telefoni ja valis numbri 112. Ärevusest kogeledes rääkis ta juhtunust. Teisel pool liini oldi väga lahked ja lubati igaks juhuks ka päästeamet korraks sinna saata.

Mehed tulid, kontrollisid kõik üle ning kiitsid taati kiire tegutsemise eest. Selgus küll, et Kaarlil oli vingumürgitus ja ta viidi haiglasse, kuid taadil oli hea meel, et tal on haiglast tulles kodu alles, kuhu minna. Ja kui poeg Karla pojapoeg Karlutiga tulevad teda haiglasse vaatama, siis tuleb neid jõuluks saadud suitsuanduri eest kindlasti tänada.

Ergo Säärits 7. klass

PÄKAPIKK KAAREL

Olen päkapikk Kaarel, ma elan koos oma ema ja isaga. Minu ema nimi on Ülle ja isa nimi on Juss. Me elame põhjapoolusel jõuluvana majast umbes kolme meetri kaugusel. Ma olen umbes kaheksa sentimeetrit pikk ja meie maja on piparkoogist.

Minu töö on tuua laste kirju jõuluvana kätte, et tema saaks neid iga päev lugeda. Meie jõuluvanal on kolmteist põtra, sest mu sõber Sass näeb neid iga päev, ta nimelt toidab neid.

Mu isa töötab kinkidega - ta paneb kingid pakendisse. Mu

ema aga õmbleb tüdrukutele nukke. Ma ei rääkinud veel enda vennast, tema nimi on Ruudolf ja tema on laiskvorst. Tema ei viitsi mitte midagi teha. Kuigi isa proovib teda üles äratada, magab tema ikka edasi. Sellepärast ta mulle eriti ei meeldigi.

Me teeme tööd ainult esmaspäeval, kolmapäeval, reedel ja pühapäeval. Minu hobid on suusatamine, sportimine ja loomulikult minu töö.

Kuigi mulle meeldib minu töö, ei meeldi mulle seda väga palju teha, sest siis ei ole see enam nii huvitav. Praegu on talveaeg ja meil on palju tegemist, see- eest suvel ei pea midagi tegema.

Fred Varb 5. klass

KA MINA VÕIN OLLA PÄÄSTJA

Oli ilus suvepäev. Kuna janu piinas, otsustasin kiiresti poes käia ja mingit jahedat jooki osta. Võtsin seina najalt jalgratta ja hüppasin sadulasse.

Kõrvalmaja juurde jõudes nägin naabrinaist. See pani mind imestama, sest memm oli juba eakas ning keskpäevase palavuse eest peitis end alati jahedasse tuppa. Ta seisis suure vahtra all, vaatas ülespoole ja hõikas kutsuvalt. Kui lehtede vahelt välgatas midagi valget, sain aru- naabrinaine oli hädas, ta ei saanud oma kassi puu otsast kätte.

Peatasin ratta ja läksin appi. Algul hüüdsime kahekesi puu all: "Miisu, Miisu!" Kass hakkas haledalt kräunuma. Saime aru, et toakass Miisu ei oska lihtsalt ise alla tulla. Memmel tuli juba pisargi silmanurka. Tuli midagi ette võtta!

Võtsin end paljajalu ja hakkasin puu otsa ronima. Õnneks oli puu haruline ning Miisu polnud just väga kõrgele jõudnud. Kassini sain libedalt, kuid puu küljest oli teda väga raske kätte saada. Ta hoidis sellest kinni ja kräunus.

Ma isegi kartsin, et äkki hüppab küüntega näkku ja vajan hoopis ise abi, kuid õnneks seda ei juhtunud. Lõpuks sain kassi kätte ja hakkasin allapoole ronima. Vahepeal tundsin, kuidas kiisuke oma küünised mulle sisse lõi - ju tal tekkis uuesti surmahirm. Mul endalgi oli vahepeal tunne, et kukun alla, aga õnneks läks kõik hästi.

Vanamemm oli nii rõõmus, et ma teda aitasin ning Miisu päästsin. Täna isegi tüki koogiga.

Kriimustused andsid end tunda alles õhtul, kui ma emale juhtunust rääkisin. Kui ema seda kõike kuulis, vajus tal algul suu lahti. Tegelikult oli ta õnnelik, et kõik hästi lõppes. "Kui kedagi aidata vaja, oled sina alati platsis," ütles ta, kui mu kipitavaid haavu tupsutas.

Helena Kukk 7. klass

KITSE KINGITUS

Elas kord vaene jahimees, kel oli väike maja ja lagunev laut. Selles elas kogu tema varandus- üks lehm ja hobune.

Ühel päeval läks mees jahile. Tavaliselt sai ta saagiks rebase või jänese. Jäneseist sai valmistada maitsva prae, rebasenaha müüs aga maha ning sai pisut raha. Ta kõndis ja kõndis, aga ühtegi looma ei sattunud ette. Lõpuks lõi mees käega ja hakkas koju tagasi minema.

Äkitselt nägi ta kitse. Ta ei olnud selles metsas varem kitse näinud ja hiilis tasahilju lähemale. Kits vaatas teda, aga ei jooksnud ära. Jahimees hakkas oma relva laadima ja üritas kitse tulistada. Ta tulistas korra, siis teise, siis veel ja veel, aga kitsele pihta ei saanud. Padrunid lõppesid ning mehele tõusis külm higi laubale. Kits ei liigutanud end, vaatas vaid üksisilmi jahimehele otse silma.

Mees astus sammu lähemale, aga kits püsis paigal. Jõudnud looma kõrvale, sirutas jahimees käe välja ja paitas kitse, aga

too ei võpatanudki. Kui jahimees hakkas koju tagasi kõndima, kõndis kits tal järel. Jahimees andis kitsale piima ja lasi tal laudas magada.

Järgmisel hommikul läks jahimees lauta loomi talitama. Tööga valmis, hakkab maja poole minema, kui järsku kuuleb selja tagant: “Tere!”

Jahimees ehmus ära, vaatas üle õla tagasi, aga seal seisis ainult kits.

“Aitäh, et minu eest hoolitsed!” ütles kits sulaselges inimkeeles.

Jahimees ei uskunud oma kõrvu.

“Kas sa rääkisid minuga?” küsis ta kitsale otsa jõllitades.

Kits vastas: “Jah!”

Jahimees ei uskunud ikka ja hõõrus silmi.

“Kuidas sa rääkida oskad? Kas kõik loomad räägivad nagu sina?” küsis mees.

“Ei, ainult mina räägin, sest minu ülesandeks on täita kaks sinu soovi.”

“Kaks minu soovi?” päris jahimees.

“Jah, kuid raha pole mõtet soovida, seda saan ma sulle vaid kaks senti anda,” õpetas kits.

Jahimees ei tahtnud seda esiti uskuda, aga mõtles siis, et proovimine ei saa ju kahju ka teha.: “No ma sooviks siis korras lauta ja suuremat maja!”

Kits koputas sõraga vastu maad ja jahimees nägi, kuidas tema maja ning lauda kohal sähvis helesinist ja rohelist valgust. Kits käskis jahimehel kolmeks sekundiks silmad kinni panna ja siis lahti teha.

Jahimees sulges silmad ja kui ta need avas, nägi ilusat maja ja korralikku lauta. Kits oli kadunud. Mees ei saanudki teada, miks just tema oli see õnnelik, kelle soovid kits täitis. Ehk oli põhjuseks see, et ta talvel metsloomadele üht-teist ikka põõsaste alla viis, kuigi endal nälg näpistas? Ta murdis tükk aega selle üle pead, aga mingi lahenduseni ei jõudnud.

Jahimees elas elu lõpuni nälga tundmata. Lisaks sellele, et maja ja laut sugugi ei lagunened, oli jahil käies saak alati olemas.

Kitse ei näinud mees enam kunagi.

Jakob Varul 9. klass

MIKS SEBRA TRIIBULINE ON?

Elasid kord kaks haldjat: Valguse Haldjas ja Pimeduse Haldjas. Valguse Haldjas liikus Päikese ja Kuu peal, vahepeal reisis tähtedel.

Pimeduse Haldjas paiknes igal pool mujal. Eriti meeldis talle maa-alune elu ja kohad, kuhu päikesekiired ei tunginud. Kuigi nad olid erinevad, oli nende omavaheline läbisaamine hea. Seetõttu said nad ikka vahetevahel kokku ja jõid teed nagu sõbrannad.

Kord otsustas Valguse Haldjas, et tal on vaja kodulooma. Otsis ja otsis ning lõpuks leidiski Maa pealt kauni valge hobuselaadse looma. Nimetas ta sebraks ja oli oma valikuga ülimalt rahul.

Ühel päeval kuulis Pimeduse Haldjas jutte Valguse Haldja uuest koduloomast. Tema uudishimu oli nii suur, et ta läks ette teatamata sõbranna poole. Niipea, kui ta oma jala üle Valguse Haldja läve tõstis ning sebrat nägi, kukkus tal suu lahti ning nagu läks kadedusest punaseks ja roheliseks.

"Õeke," lausub ta, "minu arust sobib su loom minuga paremini. Vastandid tõmbuvad."

Pimeduse Haldjas plaksutas käsi ja sebra muutus täiesti mustaks.

Valguse Haldjas vihastas (seda juhtub muide harva) ja muutis käteplaksuga sebra uuesti valgeks.

Plaks - sebra oli must, plaks - sebra oli valge. Plaks - must, plaks - valge!

Aga me peame meeles pidama, et haldjad saavad teha vaid 9 võluplaksu. Niisiis, kui nad selle viimase plaksu korraga tegid - jäi sebra musta-valgekirjuks. Ei aidanud enam miski. Haldjad vaatasid teineteisele otsa, siis jälle seda kentsaka värvilahendusega looma.

"Ma tegelikult ei tahagi seda looma," ütles Pimeduse Haldjas peale pikka vaikust ja nihkus ukse poole.

"Mis sa nüüd, võta ta endale!" käis Valguse Haldjas peale. Pimeduse Haldjas oli selle aja peale jõudnud ukse, raputas pead ja kadus.

Valguse Haldjas kõndis mitu tiiru ümber sebra, proovis triipe nuustikuga nühkida, ei midagi...Lõpuks ta ohkas ning saatis looma tagasi Maa peale. Sellisena too nüüd ringi kõnnibki. Ei ole must ega ka valge.

Haldjad leppisid juba järgmisel päeval ära ning saavad teinekord ikka kokku, et teed juua ja niisama lobiseda.

Kadi Juronen 8. klass

KAKS OPOSSUMIT

Elasid kord kaks opossumit- üks oli hullem kui teine. Üks oli blond, teine brünett. Blondi nimi oli Millu, brünetti hüüti Malluks. Nad püüdsid kogu aeg teineteist üle trumbata. Tüli ja kisklemine oli lausa igapäevane.

Blondil opossumil oli roosa BMW, brünetil kollane. Nad kimasid päevad läbi oma autodega ringi. Tõesti imelugu, et nad avariisse ei sattunud!

Opossumid elasid ühes majas, aga erinevates tiibades. Bassein oli neil ühine. Isegi see tekitas neis tüli, kes esimesena ujuma saab. Naabritel oli sellest kisast juba tüdimus.

Vahepeal oli ka päevi, kus Millu ja Mallu väga hästi läbi said. See oli siis, kui kummalgi polnud midagi uut, millega

teise ees uhkustada. Siis käisid nad MacDonaldsis burkse, jäätist, friikaid ja sõõrikuid söömas ning kokakoolat joomas. Mõnikord sai neid isegi jäähallis uisutamas näha.

Ühel päeval ei käivitud Millu auto. Ta sattus sellest suurde paanikasse: kutsus välja päästeameti, politsei ja kiirabi. Mallu vaatas seda põnevusega pealt ja ei suutnud naeru tagasi hoida. On ikka tohman see Millu! No kiirabist oli ikka kasu ka- Millu viidi haiglasse rahunema.

Oli kuidagi nii sattunud, et nende sünnipäevad olid ka lähestikku. Sel aastal said mõlemad kingituseks uue telefoni. Õnnetuseks olid need täpselt ühesugused, nii et kummalgi polnud põhjust teise ees kiidelda. Hakati võrdlema, kumb rohkem helistab. Lõpuks olid arved nii suured, et numbrid pandi kinni.

Kui nad veel surnud pole, elavad nad oma värvikat elu edasi ja kui hoolega liiklust jälgida, siis võib neid tänavatel sõitmas näha. Tavaliselt seal, kus on liiklusohklikud olukorrad.

Kären Eit 7. klass

MINUGA OLEKS JUHTUNUD LIIKLUSÕNNETUS

Ma olin umbes 5-6aastane ja elasin siis Tallinna äärelinnas Soo tänavas. Meie maja lähedal oli kauplus. Sinnajõudmiseks tuli minna üle tee.

Ühel päeval pidin ma minema poodi ja ostma...ei mäleta enam, mida. Olin juba kaua aega emalt poeskäimiseks luba nurunud, kuid asjata. Ikka pidas ta mind liiga väikeseks, et üksipäini tänavale lasta. Mina tema keeldumisest küll aru ei saanud- tänavale olid ju joonistatud vöötrajad ja seda mööda minnes ei oleks küll tulnud midagi karta. Vähemalt minu arvates.

Üle tee poeni jõudsin ma ilusti ja ostetud sai ka. Olin väga

uhke, et ma ostmisega toime tuln ja kibelesin seda ruttu emale rääkima. Kõndimise asemel jooksin. Meel oli rõõmus ja ma unustasin vaadata, kas autot tuleb. See läks mulle äärepealt kalliks maksma.

Sibasn üle tee, kui äkki tuli nurga tagant auto, mis lähenes vöötrajale ähvardava kiirusega. Ehmatades jooksin edasi veel kiiremini, kuid üle tee ma ei jõudnud. Auto pidurdas, sai õnneks pidama ja ma lipsasin napilt ta eest mööda.

Üsna ehmunult jõudsin koduukseni, kus ema juba ootas. Ta polnud midagi näinud, sest kõik see toimus natuke eemal. Saladuseks see juhtum siiski ei jäänud. Üks mees, kes minu järel kõndis, jäi meie juures seisma ja ütles :” Teie poiss oleks äärepealt auto alla jäänud.”

Sel hetkel ma vihkasin seda meest, aga kui järele mõelda...Ma oleks vist täiskasvanuna samamoodi käitunud. Igatahes poeskäikudele tehti kiire lõpp. Ega ma nii väga sinna enam kippunudki.

Nüüd olen ma 11aastane ja palju targem. Elame maal ja pean sageli maanteed mööda liiklema. Tean, et oht võib varitseda ka ohutus kohas ja seetõttu soovitan kõikidel lastel ning sõidukijuhtidel ettevaatlik olla.

Rasmus Riiner 4. klass

APPI, APPI!

“Koolis on ikka nii igav. Midagi õieti ei toimu ja muidu on ka igav,” ütles Juku. Mann, kes aknalaual istudes mobiili näppis, vastas: "Mine kuhugi huvialaringi, siis on sul peale tunde midagi teha ka. Aga jah, ammu pole koolis midagi olnud. Varem ikka olid mingid üritused ja peod.”

“Jep. Kuule, naaberkoolis pidi sel reedel pidu olema. Kas sa, Mann, ei taha minuga tulla? Ma nagu mõtlesin minna.”

Mann mõtles hetke ja vastas: ”Olgu, ma tulen sinuga, aga

mis kell?"

"Pool seitse, aga ma tulen mingi kuueks sinu poole, et siis jõuab nagu õigeaks ajaks kohale."

"Okei, siis näeme," ütles Mann, hüppas aknalaualt maha ja kadus nurga taha.

Kätte jõudis reede ja nagu Juku lubas, oligi ta kell kuus Manni pool. Mann veel seadis ennast korda ja kui ta lõpuks vannitoast välja tuli, siis oli ta Juku arvates nagu taevast saadetud ingel.

"Eee...Et...Sa näed jumala ilus välja," pobises Juku kohmetult. "Kuule, aga kas lähme siis vä?"

"Mhmhhh," vastas Mann, kes kogelevat Jukut nägi küll esimest korda.

Peol tervitas Juku kõiki, keda ta natuke või natuke rohkem teadis. Kui nad olid mõnda aega tantsinud, ütles Juku: "Ma käin korra õues. Ega mul kaua lähe. Mingi 5-10 mintsa pärast olen tagasi." Mann noogutas ning läks istus pingi peale.

Kui Juku oli juba pool tundi ära olnud, läks Mann õue vaatama, kuhu too jäänud on. Trepil peal teda ei olnud, nurga taga ka mitte, maja tagant leidis ta Juku, kellel oli suits hambus, viinapudel ühes ning õlu teises käes. Ta polnud seal üksi. Poisse oli terve kamp.

"Mann, mis sa siin teed?"

"APPI! Mida SINA siin teed? Klassi kõige armsam ja kenam poiss joob, suitsetab. Paned narkot ka või?"

Poistekamp hakkas naerma ja Manni näo ees lehvitati kilekotikest mingi valge pulbriga.

"Juku, sa tuled koos minuga kohe siit ära! KOHE! Kui sa minust hoolid, siis sa tuled," oli Mann resoluutne.

Juku vaatas poisse ja tulivihast Manni. Otsus ei tulnud kergelt, sest poisid irvitasid ja ilkusid. Lõpuks pani Juku pudelid käest, kustutas sigareti ja võttis Mannil ümbert kinni: "Lähme!"

Nad ei läinudki enam tantsusaali, vaid jalutasid pika ringiga koju. Mann tundis end väga hästi, et Juku oli tema valinud ning Jukul polnud süümepiinu, et ta poiste juurest "memmekana" lahkus. Nad rääkisid ja rääkisid ning paljugi sai selgeks. Nende elust ja tunnetest. Kuu paistis, tähed särasid ning nad olid noored ja õnnelikud ja armunud.

Hommikul lahvatas skandaal - politsei oli korraldanud peopaika reidi ning kinni oli nabitud hulk alkoholi- ja narkojoobes noori.

Manni mobiilile saabus sõnum:" Sul oli õigus. Armastan sind. Juku."

Rauno Varul 8. klass

SUUSATAMAS

Jeerum küll, väljas on sula, aga me peame kehalise tunnis suusatama minema. No mis mul sellest varahommikusest soengutegemisest kasu oli! Mütsi ju ometigi pähe panna ei saa, pärast näen välja nagu pügatud puudel. Vähemalt ei pea aja peale sõitma, rada tuleb kuidagi läbi loksuda ja siis on kõik.

No mida! Kampsuni olen koju jätnud. Nüüd tuleb jopega rajale minna. Seda ma küll läbi higistada ei kavatse! Alternatiiv oleks nabapluusi väel, aga see oleks juba liiga ekstreemne. Tuleb jope selga ajada ja rajal aeglaselt liigutada.

Kus teised kõik on? Ah et juba stardipaigas! Ja mina peaksin ka kiiremini tegema. Eks ma ikka tee, kui normaalsed suusad saan. Kus need sinised on, need on väga head? Jaana võttis. Mis tähendab, Jaana võttis? Millega mina nüüd lähen? Nendega??? Saapad on ju märjad! Mis see minu asi on, et enne oli ka kellelgi tund. Mul on valged sokid jalas! Ega ma ometi villastega käi, suur sula väljas.

Okei, topin need ligedad saapad jalga. Sõidan stardipaika ära, siis vaatab, mis teha. Hääh...üldse ei libise! Ma ju tean, et need sinised suusad on kõige paremad, aga näed, kohe minu kiusamiseks anti need Jaanale. Nagunii meelega!

Kõik vahivad mind nagu ilmutust. Viga midagi või? Ah et mind oodatigi! Nonii, siin ma olen, mis edasi? Rajale tulevat minna. Eks siis lähme!

Kihutan minema nagu tuulispask. Ainult Helena jõuab minust ette lipsata. Ma alles näitan neile! Tubli tükk maad õnnelikult läbitud, hing niidiga kaelas. Issand, higistama ajab! Jess, metsa vahele jõudsin, siin saab esinemise järele jätta. Aga tegelikult...kui natuke veel punnida, saaks kilomeetrijagu lõigata. Rajal ju nagunii kedagi passimas pole, ootaks seal, kuni Helena on möödunud ja... Nii teengi.

Peale seda kurvi...ega kedagi lähedal pole? Pagan, keegi tuleb just kurvi tagant välja. Kolmandikud, kahekesi. Mis need siin teevad? Imelikud lapsed, tahavad vabal ajal suusatada. No minge mööda, minge, minge! Kadusid silmist. Nüüd pööran vasakule ja... Jälle keegi ähib. No mida? Veel üks kolmandik. Kas nad kõik on rajale tulnud või? Olevat jah.

Rrrrghhh! Tuleb ikka kahele kilomeetrile minna. Pärast lähevad veel kaebama ja seda jama siis... Appi, meie tüdrukud ka juba tulevad! Ruttu minekut!

Sandra Haar 7. klass

PÄEVIK

6. jaanuaril 2079. a

Ärkasin hommikul müra peale. Vaatasin aknast välja: üks tola oli jälle katkise hõljukiga teele roninud. Muudkui kolistas seal ja korrapidajaid- roboteid polnud kuskil näha. Maja on mul ju peaaegu läbipaistev, näen igasse

ilmakaarde.

Toas kolistas kodurobot Robert. Ta ütles, et tegi mulle hommikusöögiks maasikamaitsetise energiatableti valmis. Võtsin selle ära.

Pärast kõõlusin tükk aega välisukse peal, sest robot hooldas mu rakettsaapaid. Ilma ma ju uksest välja ei saa - maapinnani on mitusada meetrit, aga treppe meil siin pole. Muuseumides näidatakse ikka slaidiprogramme vanast ajast, seal käid kogu aeg treppe mööda. Vaesed inimesed! Nuhkisin igavusest köögis, et vaadata, mis täna söögiks on, aga nii paljude tuubide, tablettide, topsikute ja pudelikeste vahel ma orienteeruda ei suutnud. Eks see ongi ju Roberti töö!

Ahaa, Robert juba hõikaski mind. Saapad on korras. Lähen käin Ogresi pool ja vaatame, mida koos ette võtta. Homme kirjutan, mis toimus.

Arvo-Sergo Pannik 7. klass

SUUR SEIKLUS

Seitsme maa ja mere taga asus Võlumaailm. Seal elasid kõik muinasjuttude tegelased, kellest on raamatutes kirjutatud. Kõik sealsed elanikud olid sõbralikud, rõõmsad ja head.

Ühel päeval tuli sinna elama parajalt paks ja parimates aastates poiss. Tema nimi oli Karlsson ja ta meeldis kohe kõigile. Selgus, et ta oli ka naljategija: korraldas tempe ja vempe, naljatas ja naeris.

Ühel päeval tuli tal jälle tembutamise tuju. Seekord kavatses ta midagi ehitada. Karlsson võttis puuri, kruvid ja sületäie laudu. Meisterdas seitse ööd ja seitse päeva, aga lõpuks oli see valmis. See oli pealtnäha tavaline kast.

Karlsson kutsus parimad sõbrad oma uut saavutust

vaatama. Pipi, Väikevend, Tuhkatriinu ja Kolm Pörsakest tulid huviga uudistama. Karlsson koputas vastu kasti ja keeras üht kruvi, aga midagi ei juhtunud. Teine kord samuti mitte. Kolmaski kord läks aia taha. Sõbrad hakkasid juba pettunult ära minema, kui korraga käis maailmatuma suur pauk ja kõik mattus udusse.

Kui udu hajus, vaatasid sõbrad üllatunult ringi. See küll ei olnud nende armas kodune Völumaailm! Neid ümbritses palju lärmi, inimesi ja masinaid, aga keegi polnud nendesarnane. Sõbrad olid päris nõutud ning Tuhkatriinu tihkus juba vaikselt nutta.

Järsku kuulsid nad paremalt poolt muusikat ja laste kilkeid. Nad liikusid sennapoole ning nägid seal karusselli. See oli neile ometi üks tuttav asi, sest ka nende kodus oli völukarussell. Pipi ronis lausa lähedal kasvava puu otsa, et veel midagi tuttavat näha, aga asjata. Kõik muu, mis sellel platsil toimus, oli uus ja hirmutav.

Äkki lähenesid neile kolm poissi. Poisid olid seda kummalist kampa juba tükk aega jälginud.

"Kas te olete näitlejad?" küsis üks.

"Ei," vastas Väikevend, "me oleme Völumaalt ja sattusime siia kogemata. Me isegi ei tea, kus me oleme?"

"Te olete aastas 2013 ja mitte kuskil Völumaal, vaid täitsa tavalises maailmas tavaliste inimeste keskel," selgitasid poisid.

Tuhkatriinu hakkas jälle nuuksuma:" Ma tahan koju!"

Poisid pidasid omavahel sosistades nõu.

"Kuulge, lähme raamatukokku, äkki seal saadakse teid aidata. Meie raamatukogutädi on väga lahke ja abivalmis inimene."

Kõik suundusid poiste järel ühe väikese majakese poole. Poiste jutt oli õige- raamatukogutädi kuulas nende mure ära ja naeratas:" Ma saan teid aidata küll!"

Ta läks lasteraamatute riiuli juurde ja valis sealt neli

raamatut.

"Pugege nüüd siia sisse tagasi, aga ettevaatlikult, et ikka õigesse raamatusse saate," õpetas ta.

Nii seiklejad tegidki. Vupsti! lipsasid nad kõik oma raamatutesse ja õige pea olidki jälle turvaliselt oma Võlumaailmas tagasi.

Poisid ja raamatukogutädi lehvitasid veel tükk aega neile järele.

Valter Kuld 6. klass

TIIGER

Elas kord üksik tiiger. Ta oli väga kurb, sest metsa olid tulnud jahimehed. Nad püüdsid palju loomi kinni ja viisid nad loomaaeda. Mõned loomad lasti isegi maha. Miks, seda tiiger ei teadnud. Ta polnud juba väga kaua aega ühtegi teist looma näinud ja arvas, et on ainuke maailmas.

Tegelikult tiiger eksis. Oli veel üks kaslane, kelle nimi oli Jaagup. Ta oli kass, kellel olid tiigriga samad mured.

Ükskord jalutas tiiger metsas ja nägi midagi põõsas. Ta ei suutnud uskuda, et see võiks loom olla. Tiiger läks lähemale ja põõsast astuski välja kass. Oh seda rõõmu! Jaagup ja tiiger said headeks sõpradeks. Nad vaimustusid teineteisest muudkui rohkem ja rohkem.

Saabus aeg, mil tiiger pidi minema linna valvurina tööle. Ta ei tahtnud üksi minna ja kutsus Jaagupi kaasa. Kass oli kohe nõus. Linn tundus neile väga põnev. Kohe nii põnev, et nad ostsid sinna maja. Majal oli suur aed, kus nad hullasid tundide kaupa. Nii möödus kolm aastat.

Ühel päeval tuli tiigriale kohutav koduigatsus peale. Nii kohutav, et ta ei suutnud linnas enam päevagi olla. Nad müüsid maja maha ja tormasid metsa tagasi. Küll seal oli palju muutunud! Loomad jooksid põõsaste vahel ringi ja

neid oli päris palju. Loodus oli aidanud tasakaalu jälle jalule seada.

Tiiger ja Jaagup jäid metsa ega lahkunud sealt enam kunagi. Maja müügist saadud raha annetasid nad loomaaiale.

Liisi Tamm 3. klass

TIIGER JA KASS

Oli kord Tiiger. Ta elas metsas. Suurema osa ajast ta magas. Vahepeal käis ka süüa otsimas. Sõi kõhu täis ja heitis jälle magama.

Tema lemmikmagamiskoha juures kasvas ilus haruline puu. Kui Tiiger just ei maganud, siis ta mõtles. Tihti unistas ta sellest, et keegi elaks ka seal puu otsas. Nii hea oleks temaga koos mängida või lihtsalt juttu ajada. Üksi oli väga igav. Niimoodi ta muudkui unistas ja lootis. Unistamine ajas talle alati une peale ja Tiiger jäigi magama.

Ükskord nägi ta kummalist unenägu. Ta nägi, et puu otsa oli tulnud elama Kass. See tundus nii tõeline, et Tiiger ärkas üles ja vaatas kohe puu poole, aga seal polnud kedagi. Kurvalt jäi Tiiger uuesti tukkuma.

Kui ta ärkas, oli kõht nii tühi, et puu ei tulnud Tiigrile meeldegi. Ta ruttas süüa otsima.

Kõht täis, tuli ta kodu poole. Äkki kuulis ta eemalt mingit imelikku häält. See kõlas natuke tema hääle moodi, aga palju vaiksemalt. Tiiger ruttas koju ja nägi selle harulise puu otsas Kassi. Sedasama, kes tema unenäos oli. Kass ei kartnud Tiigrit üldse. Ta teadis, et Tiiger vajab seltsilist ega tee talle halba.

Neist said sõbrad ja nad elasid õnnelikult oma elu lõpuni.

Paula Bogdanov 2. klass

OTSEÜLEKANNE

Tere päevast, kallid kuulajad, siin reporter Kägu! Alustame selleaastast otseülekannet kevadiselt võidujooksult. Oleme oma mikrofonidega tulnud Krootuse kaunite kuuskede vahele, et anda teile võimalikult üksikasjalik ülevaade kogu võistlusest. Meie reporterikabiin asub kõige kõrgema kuuse ladvas- seega on siit täielik ülevaade...Ups! Vabandust, mikrofon kukkus käest! Kuhu ma jäingi...aaa...täielik ülevaade.

Just täna on see päev, kus kõik metsloomad saavad oma osavust ja kiirust proovile panna. Paljud võistlejad on juba stardipaika kogunenud. Tehakse soojendusharjutusi, sest stardi alguseni on vaid loetud minutid. Loomad väänlevad ja pöörlevad. Kas need just soojendusharjutused on, ei oska öelda, pilt on selline, nagu tänapäeva diskosaalis.

Räägime vahepeal natuke ka rajast. Rada on umbes ühe kilomeetri pikkune, see on üpriski keerukas ja porine. Takistusi, millest peab üle või läbi minema, on terve rada täis. Aga polegi aega rohkem sellest rääkida, küll ülekanne jooksul kuulete, sest võistlejad on stardijoone taha kogunenud.

Kohtunik Mäger seab oma üllatuspaugu valmis. Igal aastal on see erinev ja sõltub sellest, mida plahvatavat on metsast aasta jooksul leitud. Selleaastase paugu organiseeris Kobras, kes leidis jõe äärest dünamiiti. Tähelepanu, valmis olla, start!

Põmaki! Ei kuule midagi! Ah et mina ei kuule! Mõni ime, hea, et nägemine alles jäi.

Kõik võistlejad on sööstnud rajale. Siit vaadates tundub, nagu jookseksid kõik lausa kabuhirmus. Kindlasti lisas see pauk neile kiirust juurde. Ei ole siiski ka start möödunud kadudeta- jänes Juta on stardis minestanud ja teda toibutatakse. Rajale ta ei lähe.

Nii- aga naaseme võistluse juurde. Raja esimene osa on

väga väsitav, sest terve tee on kaetud oksarägastikuga. Kõik koperdavad ja kukuvad, kuid rühivad vapralt edasi. Mis nüüd juhtus - sokk Jaan takerdus puuroika taha, kukkus ja lõi end vastu kändu oimetuks. Kahju, tuline kahju, sest tema šansid olid sel aastal eriti kõrgel. Isegi nägin, kuidas ta veel hilja õhtul karjamaal tõkkejooksu harjutas. No mis teha!

Järgmine osa rajast on vaatajatele kõige vaatamängulisem. Tee on nagu mülgas, kõik peale karude libastuvad ja kukuvad porri pikali. Siin peavad paljud loomad oma jooksu katkestama, sest väänatakse rohkesti konte välja. Ka meditsiiniline abi doktor Toonekure isikus paikneb just selles rajalõigus ja tööst täna küll puudu ei tule.

Liidrid on jõudnud juba raja viimasele osale, mis on kõige hullem. See koosneb kolme liiki takistustest: augud, kraavid ning mudaste äärtega ojad, millest peab läbi ujuma. Kõige lõpuks veel oravad, kes pilluvad võistlejaid käbide ja tammeterudega. See on tõesti kõige raskem rajaosa, siit nii naljalt läbi ei pääse. On tekkinud grupp, kes on teistest ettepoole jõudnud. Selles grupis on hunt Urmas, karu Kalle ja põder Ants. Võistlejad tulevad viimasest kurvist kõrvuti. Finiš juba paistab. Orav Lembit viskab viimase käbi ja...kuhu kadus hunt Urmas? Kõrvalt öeldakse, et kukkus auku. Kui kukkus, siis kukkus. Enam pole aega üksikasjadesse süveneda, sest jooksu lahendus saabub kohe.

Kaks konkurenti jooksevad elu eest finiši poole. Paarkümmend meetrit enne lõppu on viimane takistusjõgi. Oh häda- karu Kalle jääb jõeäärsesse mutta kinni! On jäänud üks, liider, kes otse üle jõe finišisse hüppab, see on vapper põder Ants! Hurraa! Loomad on hullumas, kõik õnnitlevad võitjat, keda autasustatakse medali ja pärjaga. Pärjale lööb ta, tõsi küll, hambad kohe sisse, aga see ei kahanda tema võidu väärtust. Palju õnne võitjale ka minu

poolt ja loodan, et saite suurepärase spordielamuse, kallid kuulajad! Kohtumiseni järgmisel aastal!

Silva Pannik 8. klass

IN MEMORIAN

Olen haiglas. Ärkamine oli tõeliselt ehmatav, kuna kõik oli peas segamini. Mälupildid vaheldusid pöörase kiirusega ja mitte ühtegi ei suutnud ma haarata. Peas oli ja tegelikult on siiani totaalne segadus.

Midagi juhtus, aga mis see oli? Autoõnnetus, maavärin, plahvatus... midagi ei mäleta. Korraga oli lihtsalt kõik valge ja sellele järgnes pimedus...

Selle ma peilisin välja, et haiglas olen: aparaadid, voolikud, monitorid

ja steriilsus. Aga mis mul viga on?

Tõmbasin parema käega teki pealt ja nägin, et mu vasakut kätt ümbritses tundmatust metalsest materjalist valmistatud kinnas, millest ulatusid välja vaid põial ja nimetissõrm, ülejäänud olid kinda sees. Üritasin seda ära võtta, kuid see ei õnnestunud.

Kergitasin pead- otse minu voodi vastas oli peegelklaasist sein. Poleks vist pidanud vaatama, sest avanenud vaatepilt jahmatas: pool mu peast ja lisaks ka kael ning parem õlg olid kaetud sellesama metallitaolise läikiva materjaliga. Ma proovisin pead vabastada, kuid ka see ei õnnestunud. Mitte üks toll ei liikunud!

Lõpuks taipasin, et see pole mingi kate, vaid mu keha ongi sellest samast materjalist uuesti üles ehitatud. Piilusin teki alla- jah, olin üleni üks monstrum...

Ma sattusin paanikasse. Avastasin, et palati uks on suletud. Üritasin igal võimalikul viisil siit välja saada, kuid see ei õnnestunud.

Natukese aja pärast palati uks avanes ja sisse astus rauast jalaga imelikult riietatud...neiu? naine? naissoost olend? Temalt sain teada, et aasta on 2109, planeet Maa on hävinenud ja ma olen praegu hoopis teises galaktikas. Põhimõtteliselt katseeksemplar.

Mind haaras raevuhoog. Ma ei tea, kas see oli viha, kurbus või jõuetus, mis mind valdas. Ma olin lausa nii ärritunud, et haiglas olevad robot-valvurid pidid mu unesüstiga maha rahustama.

Nüüd olen ma ärkvel, keegi pole seda veel avastanud. Kirjutan selle kirja arvutisse ja teen enesetapu kaelal olevate voolikute purustamise teel.

Ma ei suuda niimoodi eluga edasi minna. Mul pole kodu ja mis kõige tähtsam – mul pole ka perekonda. Poleks iial arvanud, et hakkab sellest kõigest puudust tundma. Sellist elu ma elada ei taha.

Saadan kirja arvuti teel maailmaavarustesse laiali, äkki keegi püüab selle kinni. Tegelikult ma loodan, et inimkond kuskil ikkagi eksisteerib, kuid minu jaoks on juba hilja... Huvasti!

Siim Väise 8. klass

KALAD

Kalad, need suplevad vees,
kohe päris järve sees.

Haug, see on suur õgija,
kalu on ta valmis mugima.

Erik-Villem Lehtmäe
5. klass

PÄIKESELAIK

Sukeldan käe kuldsesse ojjas
Külge jääb sooja kuiva vee helk
Akendest voolab hääletult majja
Katab mind üleni, meelpete pelk

Põrandalt päike läbi ei leki
Siledal pinnal meeldivaim paik
Seal, kus väikese kambrina tekib
Soe ja suvine- päikeselaik!

Marija Jurtin 9. klass

VALIN NUMBRI 112

Leekides on vana kuur,
pole see just väga suur.
Vaatepiltki pole kena
jooksen tuppa, hõikan ema.

Kodus pole kedagi
pean toimetama sedasi...
Valin numbri 112 -
vastu võetaks nagu naks.

Abi teele saadavad,
oodata mul käsivad.
Kardan väga, on vast piin,
päästeamet kiirelt siin.

Pole enam pikka juttu
kustutavad tule ruttu,
kiidavad veel mindki nad,
et abi oskan kutsuda.

Cätlyn Kurg 7. klass

LUGEMINE

Raamatust ma lauseid loen,
tihti mõni hinge poeb.
Mulle meeldib ilus jutt,
kus lõpus poleks hale nutt.

Lapsepõlvest meenub „Sipsik“,
hiljem lugesin ka Pipist.
Raamatuid on rohkem veel,
mis rõõmu pakkunud on teel.

Novellid, jutud, memuaarid,
suurim kirg on mul romaanid.
Avastan neid kui Kolumbus,
sageli nii mulle tundub.

Carolyn Lumi 7. klass

AASTAAJAD

Suvi on maasikapõsine,
Sügis on kartulitosine,
Talv on käre pakane,
Kevad võilillelakane.

Sten-Marius Pannik 6. klass

KALEVI UNISTUS

Elas kord üks Kalev väike,

talle meeldis väga päike.

Poiss see tahtis saada kotkaks,

kui ta ainult seda oskaks!

Ta tõi laudast palju sulgi,

kotiga tõi, lausa hulgi.

Tegi tiivad, tegi noka,

aga kõik see läks tal mokka...

Suuremana koolis käis,

vanust oli seitse täis,

kuulis- kotkaks saada võib,

ärevus nüüd hinge sõi.

Õppima vaid pidi hästi,

tundides ei löönud lusti,

alati tal rõõmus tuju,

Kalev kõigile eeskuj.

Lõpuks koitis tähtis päev,

kotkatunnistus tal käes,

Kaitseliidu Põlva Malev-

Artur Varul 6. klass

sinna kuulubki nüüd Kalev

KUUSETOOMINE

Metsas kasvab kuusepuu,
millllest saab me jõulupuu.
Kähku riidesse end seame-
õhtuks kuuse leidma peame.

Valge lumi metsa all,
puude tüvi tundub hall.
Oksad kaldunud on maha-
ilus puu jääb nende taha!

Tundi paar veel ringi kaeme,
esmalt nähtu maha saeme.
Kevadel uus töö meid ootab-
iga istik pesa loodab.

Sten Väise 4. Klass

KOOLIS

Koolis on hea,
õpetaja ütles, et mul on tark pea.
Ma ise ka tean,
et õppima pean.

Valter Kuld 5. klass

MÕTISKLUS

Eesti on mu kodumaa,
liivane ja paene ta,
austame me rukkilille,
räime, pääsukest, puhkpille.

Metsad meil on väga suured,
sügaval on puude juured,
loodus kannab erksaid lõhnu,
puhkamas saab käia õhtul.

Tore elada on maal,
siin on kindel tasakaal,
rahu, vaikus, oma õu,
õnnelik on minu põu.

Koolis õpetajad head,
tarkust täis on nende pead,
keda nemad õpetavad,
need kõik kooli lõpetavad.

Tulevikuks sihte sean,
palju õppima veel pean,
tubliks kodanikuks ma
loodan lõpuks sirguda.

Hanna-Ly Meekler 8. klass

MINA JA SPORT

Spordiga ma sinasõber,
vaim ja füüsis pole nõder,
lippan staadionil kui põder.

Kõhulihaseid teen õhtul,
treenin lihaseid ja kõhtu.
Eile tegin sada kükki,
hommikul veel kümme tükki.

Lemmikalaks on mul jalka,
(mõni selle eest saab palka).
Mina mängin trennis, tunnis,
selleks keegi mind ei sunni.

Võistlustel ma ikka rivis,
rühman platsil palehigis.
Tubli tööga edasi-
tšempioniks saan sedasi.

Ulvi Eit 7. klass

MÕTTEPUUDUS

Kirjanduse tunniks just
mul on vaja luuletust.
Sada mõtet keerleb peas,
millest teha... ma ei tea.

Ükski riim ei kokku lähe,
tao või raamatuga pähe!
Läheb minut, möödub tund:
NII EI SAA MA ÕHTUL UND!

Järsku vaatan: oh sa tolm,
salme kirjutatud kolm.
Just nii palju õpetaja
käskis salme valmis teha.

Kristina Varul 8. Klass

MERI

Kui käivad üle vete tuultevood

On tonne soola ladestunud kopsu

Ja varasügisese külma hood

Need tulevad ja lähevad umbropsu.

Siin vesikasvud kõditavad sääri

Maadligi mõtted, mere kutsuv hüüd.

Kas inimhing siis seda ilu väärrib?

Nüüd taeva poole pöörat` pilk ja püüd.

Saab lõdisema ihu meretuulest

Ja päri meretuuli mäsleb juus

On meretuulest kuivad kurk ja huuled

Ja meretuule soolamaikki suus.

Ma mõistagi ei sündind merevahust.

Ma lihtsalt seisan, vaatan seda merd.

Ja aina hingan, hingan seda õhulahust.

Ja süda muudkui pumpab, pumpab verd.

Marija Jurtin 8. klass

Sisukord

Sissejuhatuseks	Ruth Elias		3
Ülevaade	Sulev Unt		4
Mälestused koolipõlvest	Jüri Hark		8
Esimene ehmatatus õpetajana	Merike Tamm		12
Eksamid			13
Küttepuude varumine	Aivar Jahu		14
Elu internaadis			15
Sport oli au sees	Regina Roos (Riiner)		16
Kui koolis oli 0. klass	Kaire Siimus		17
Kui Saverna kool kord			
lauupeol käis	Merike Tamm		17
Koer internaadis	Ulja Uiibo		19
Ekskursioonil Ida-Virumaal	Alar Tamm		20
Naljacad juhtumised Savernas			21
Õpilaste kunstiõpetuse tööd			23
Õpilaste käsitööd			43
Müsterioosne	Andrus Asadov	8. klass	53
Ahvid jäävad ahvideks	Ats Varul	7. klass	54
Raamatutegelased tänapäeval	Edith Varb	8. klass	55
Ajaratas ehk miks helistada			
numbrile 112	Ergo Säärits	7. klass	56
Päkapikk Kaarel	Fred Varb	5. klass	58
Ka mina võin olla päästja	Helena Kukk	7. klass	59
Kitse kingitus	Jakob Varul	9. klass	60
Miks sebra triibuline on?	Kadi Juronen	8. klass	62
Kaks Opossumit	Kären Eit	7. klass	63
Minuga oleks juhtunud			
liikusõnnetus	Rasmus Riiner	4. klass	64
Appi, appi!	Rauno Varul	8. klass	65
Suusatamas	Sandra Haar	7. klass	67
Päevik	Arvo-Sergo Pannik	7. klass	68
Suur seiklus	Valter Kuld	6. klass	69

Tiiger	Liisi Tamm	3. klass	71
Tiiger ja kass	Paula Bogdanov	2. klass	72
Otseülekanne	Silvia Pannik	8. klass	73
In memorian	Siim Väise	8. klass	75
Luuletused			
Kalad	Erik-Villem Lehtmäe	5. klass	76
Päikeselaik	Marija Jurtin	9. klass	76
Valin numbri 112	Cätlyn Kurg	7. klass	77
Lugemine	Carolyn Lumi	7. klass	77
Aastaajad	Sten-Marius Pannik	6. klass	77
Kalevi unistus	Artur Varul	6. klass	78
Kuusetoomine	Sten Väise	4. klass	79
Mõtisklus	Hanna-Ly Meekler	8. klass	79
Koolis	Valter Kuld	5. klass	79
Mina ja sport	Ulvi Eit	7. klass	80
Mõttepuudus	Kristina Varul	8. klass	80
Meri	Marija Jurtin	8. klass	81
Sisukord			82